

บทที่ 4

ภาษาในระหว่างของนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

การศึกษาภาษาในระหว่างในงานวิจัยนี้เป็นการศึกษารูปแบบของภาษาในระหว่างในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย 2 กลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างระดับกัน ผู้วิจัยทำการศึกษาแบบตัดขวาง (Cross sectional study) เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถแตกต่างกันในช่วงระยะเวลาเดียวกัน โดยมีสมมติฐานว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง(กลุ่มสูง)เป็นผู้ที่ใช้ภาษาใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ(กลุ่มต่ำ) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ติดตามการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็นระยะเวลา 2 ภาคการศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาแบบต่อเนื่อง (Longitudinal study) ด้วยเพื่อศึกษาเชิงพัฒนาการ

การศึกษาคั้งนี้ใช้ข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง งานเขียนทั้ง 300 เรื่องนี้เป็นงานเขียนของกลุ่มสูง 150 เรื่องและงานเขียนของกลุ่มต่ำ 150 เรื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

H1.1

My name is My nick name is I'm 20 years old. There are 5 *peoples* in my family. I have two sisters *younger sister* and *older sister*. My father and mother do their own business. They sell *car part*. I live in Samutprakarn and I come to university by my own car. I like *all of building* in my university because *the color of building* is beautiful. I don't like *cafeteria* because it is very hot. I am majoring in English. This term *I taking* 7 classes. I have class everyday. Computer II is my favorite subject because I love technology. *In free time* I like to *play internet*. *In future* I *didn't plan* anything yet.

ตัวอย่างข้างต้นเป็นงานเขียนชิ้นที่ 1 ของกลุ่มสูงคนที่ 1 และในงานเขียนชิ้นนี้ผู้วิจัยพบรูปแบบของภาษาในระหว่างซึ่งประกอบด้วยรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายแต่ละรูปแบบ ปรากฏในอัตราความถี่เป็นจำนวนเท่าใด รวมทั้งเปรียบเทียบรูปแบบของภาษาในระหว่างที่ใช้โดยกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

4.1. การวิเคราะห์ปริมาณของรูปแบบของภาษาในระหว่าง

เมื่อผู้วิจัยระบุรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่พบในงานเขียนทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้จำแนกรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายออกเป็นรูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ รูปแบบด้านหน่วยคำในงานวิจัยนี้หมายถึงรูปแบบการเติมวิภัติปัจจัยในลักษณะที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย เช่น women เป็น womens , play เป็น plaies เป็นต้น ส่วนรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์หมายถึงรูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ได้แก่ นามวลี กริยาวลี บุพบทวลี และ หน่วยสร้างการมีอยู่ (Existential Construction)

4.1.1 ปริมาณของรูปแบบด้านหน่วยคำ

4.1.1.1 ปริมาณของรูปแบบด้านหน่วยคำของนามวลี

ในการวิเคราะห์ปริมาณของรูปแบบด้านหน่วยคำผู้วิจัยบันทึกเฉพาะคำที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายและรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายของคำๆนั้น ส่วนคำที่ไม่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายผู้วิจัยไม่บันทึก ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่าคำที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายได้แก่ 1) คำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ (unmarked plural noun) (Quirk et al, 1985) เช่นคำว่า 'people' 2) คำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ (irregular plural noun) เช่นคำว่า 'goose' และ 3) คำนามนับไม่ได้ เช่นคำว่า 'money'

ปริมาณของรูปแบบด้านหน่วยคำที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยพบคำนามที่มีรูปเบี่ยงเบนด้านหน่วยคำ ได้แก่คำว่า 'geese', 'men', 'people', 'women' และ 'money' ดังที่ปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ปริมาณของรูปแบบด้านหน่วยคำที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากคำที่มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

คำ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่ พบทั้งหมด ในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย		รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย	
(1) geese	3 (60%)	2 (40%)	5 (100%)	1 (25%)	3 (75%)	4 (100%)
(2) men	1 (33%)	2 (67%)	3 (100%)	1 (20%)	4 (80%)	5 (100%)
(3) people	3 (6%)	45 (94%)	48 (100%)	1 (5%)	19 (95%)	20 (100%)
(4) women	0 (0%)	7 (100%)	7 (100%)	1 (17%)	5 (83%)	6 (100%)
(5) money	0 (0%)	9 (100%)	9 (100%)	1 (7%)	13 (93%)	14 (100%)
รวม	7	65	72	5	44	49

จากตาราง 1 จะเห็นว่าค่านามพหูพจน์ที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายปรากฏในอัตราความถี่สูงสุดจากการคำนวณค่าร้อยละคือค่านามประเภท irregular plural noun ได้แก่คำว่า 'geese' ในกลุ่มสูง ผู้วิจัยพบการใช้คำว่า 'geese' จำนวนทั้งหมด 5 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60 ลำดับรองลงมาคือคำว่า 'men' พบจำนวนทั้งหมด 3 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปที่เบี่ยงเบนปรากฏในข้อมูล 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33 ลำดับที่สามคือคำว่า 'people' พบจำนวนทั้งหมด 48 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปที่เบี่ยงเบน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6 ลำดับที่สี่คือคำว่า 'women' พบจำนวนทั้งหมด 7 ครั้ง ในจำนวนนี้ไม่พบรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายเช่นเดียวกับ คำว่า 'money' พบจำนวนทั้งหมด 9 ครั้ง และไม่พบรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย

ในกลุ่มคำผู้วิจัยพบการใช้คำว่า 'geese' จำนวนทั้งหมด 4 ครั้งในจำนวนนี้พบรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 ลำดับรองลงมาคือคำว่า 'men' พบจำนวนทั้งหมด 5 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปที่เบี่ยงเบนปรากฏในข้อมูล 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20 ลำดับที่สามคือคำว่า 'people' พบจำนวนทั้งหมด 20 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปที่เบี่ยงเบน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5 ลำดับที่สี่คือคำว่า 'women' พบจำนวนทั้งหมด 6 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17 ลำดับที่ห้าคือคำว่า 'money' พบจำนวนทั้งหมด 14 ครั้ง และพบรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 1 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 7

คำนามพหูพจน์ที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำคือคำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ (irregular plural noun) คำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ(unmarked plural noun) และนามนับไม่ได้ (mass noun)

4.1.1.2 ปริมาณของรูปแบบด้านหน่วยคำของกริยาลี

จากการวิเคราะห์รูปแบบด้านหน่วยคำของกริยาลีในข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านหน่วยคำของกริยาลีเพียง 1 คำในกลุ่มสูง คือคำว่า 'play' โดยผันรูปเป็น 'plaies' ในประโยค *He plaies a kite in the park. (H13)

4.1.2 ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์

4.1.2.1 ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของนามวลี

นามวลีในภาษาอังกฤษอาจประกอบด้วยคำนามเพียงคำเดียวหรือประกอบด้วยคำนำหน้านาม (determiner) คำขยายหน้านาม (pre-modifier) คำนามประกอบกับคำขยายหลังนาม (post-modifier) หรือมีการประกอบนามทั้งคำนำหน้านาม คำขยายหน้านาม และคำขยายหลังนาม ในโครงสร้างนามวลีหน่วยภาษาที่ต้องปรากฏเป็นคำหลักคือคำนามซึ่งหมายถึงคำที่ใช้อ้างถึงสรรพสิ่ง และจากข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มผู้วิจัยพบนามวลีที่มีคำขยายหน้านามเท่านั้นไม่พบนามวลีที่มีคำขยายหลังนาม นามวลีที่มีคำขยายหน้านามและมีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายมีดังนี้ 1) การใช้คำนำหน้านาม(article) 2) การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ(possessive) 3) การใช้คำบอกปริมาณ(quantifier) 4) การใช้คำบอกจำนวน (number) 5) การใช้ตัวกำหนด (demonstrative) และ 6) การใช้คำสรรพนาม (pronoun)

ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของนามวลีที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

นามวลีที่ประกอบด้วยคำขยายหน้านามกับนามที่พบในข้อมูลดังที่กล่าวไว้ข้างต้น มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในจำนวนที่แตกต่างกัน ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของนามวลีที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การใช้คำนำหน้านาม การใช้คำบอกปริมาณ และการใช้ตัวกำหนด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ปริมาณของรูปแบบการใช้นามวลีที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

การใช้นามวลี	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่ พบ ทั้งหมด ในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย		รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย	
(1) article + N	186 (18%)	875 (82%)	1,061 (100%)	151 (15%)	876 (85%)	1,027 (100%)
(2) quan. + N	24 (16%)	128 (84%)	152 (100%)	15 (17%)	73 (83%)	88 (100%)
(3) demon. + N	6 (13%)	40 (87%)	46 (100%)	2 (15%)	11 (85%)	13 (100%)
(4) num. + N	11 (9.5%)	105 (90.5%)	116 (100%)	16 (16%)	85 (84%)	101 (100%)
(5) possessive	10 (3%)	372 (97%)	382 (100%)	9 (3%)	275 (97%)	284 (100%)
(6) pronoun	5 (0.3%)	1,582 (99.7%)	1,587 (100%)	11 (1%)	1,468 (99%)	1,479 (100%)
รวม	242	3,102	3,344	204	2,788	2,992

จากตารางที่ 2 จะเห็นว่านามวลีที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุด 2 ลำดับแรกคือนามวลีที่ประกอบด้วยการใช้คำนำหน้านาม และการใช้คำบอกปริมาณ ในกลุ่มสูงผู้วิจัยพบการใช้คำนำหน้านามจำนวนทั้งหมด 1,061 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 186 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18 รองลงมาคือการใช้คำบอกปริมาณกับนามพบจำนวนทั้งหมด 152 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16 ลำดับที่สามคือการใช้ตัวกำหนดพบจำนวนทั้งหมด 46 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13 ลำดับที่สี่คือการใช้คำบอกจำนวนพบจำนวนทั้งหมด 116 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.5 ลำดับที่ห้าคือการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของพบจำนวนทั้งหมด 382 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3 ลำดับที่หกคือการใช้คำสรรพนามพบจำนวนทั้งหมด 1,587 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 5 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 0.3

ในกลุ่มต่ำผู้วิจัยพบการใช้คำนำหน้านามจำนวนทั้งหมด 1,027 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 151 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 รองลงมาคือการใช้คำบอกปริมาณพบจำนวนทั้งหมด 88 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17 ลำดับที่สามคือการใช้ตัวกำหนดพบจำนวนทั้งหมด 13 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 ลำดับที่สี่คือการใช้คำบอกจำนวนพบจำนวนทั้งหมด 101 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16 ลำดับที่ห้าคือการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของพบจำนวนทั้งหมด 284 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3 ลำดับที่หกคือการใช้คำสรรพนามพบจำนวนทั้งหมด 1,479 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 11 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 1

4.12.2 ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลี

ในการวิเคราะห์ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลี ผู้วิจัยบันทึกเฉพาะคำที่มีรูปเบี่ยงเบน ไปจากภาษาเป้าหมายและรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายของคำานั้น ส่วนคำที่ไม่มีรูปที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายผู้วิจัยไม่บันทึก ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่ากริยาวลีที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ได้แก่ 1) กริยาเอก (Primary verbs) ซึ่ง ได้แก่ be, have, do ที่เป็นกริยาช่วย (Auxiliary) 2) กริยาช่วยบอกมาลา (Modals) เช่น can, will, must เป็นต้น และ

3) กริยาหลัก (Main verbs) ซึ่งประกอบด้วยการใช้คำกริยาหลัก การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน – กริยา (Subject – verb agreement) และการใช้กาล (tense)

ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลีที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลี ได้แก่ กริยาเอก มาลา และกริยาหลัก ซึ่งรวมถึง การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน – กริยา และ การใช้กาล ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้น มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในจำนวนที่แตกต่างกัน ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยพบว่ากริยาวลีที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายสูงสุด ได้แก่การใช้กริยาหลัก ลำดับที่สองได้แก่การใช้กริยาช่วยบอกมาลา และลำดับที่สามได้แก่การใช้กริยาเอก ดังที่ปรากฏในตารางที่ 3 รวมถึงการใช้กาล ดังที่ปรากฏในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3 ปริมาณของรูปแบบการใช้กริยาวลีที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

การใช้กริยาวลี	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมดใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) Main verbs	100 (10%)	863 (90%)	963 (100%)	116 (17%)	557 (83%)	673 (100%)
1.1 Main verb	55			53		
1.2 S-V agree	45			63		
(2) Modals	27 (9%)	288 (91%)	315 (100%)	28 (11%)	232 (89%)	260 (100%)
(3) Primary Verbs	18 (5%)	310 (95%)	328 (100%)	14 (5%)	260 (95%)	274 (100%)
รวม	151	1,461	1,612	174	1,049	1,223

ตารางที่ 3.1 ปริมาณของรูปแบบการใช้กาลที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

การใช้กาล	รูปแบบของภาษาในระหว่าง(กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง(กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) Tense	6 (0.5%)	1,606 (99.5%)	1,612 (100%)	16 (1%)	1,207 (99%)	1,223 (100%)
รวม	6	1,606	1,612	16	1,207	1,223

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าการใช้กริยาวลีที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือการใช้กริยาหลัก ในกลุ่มสูงผู้วิจัยพบการใช้คำกริยาหลักจำนวนทั้งหมด 963 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 100 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10 ลำดับที่สองพบการใช้กริยาช่วยบอกกาลจำนวนทั้งหมด 315 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9 ลำดับที่สามคือการใช้กริยาเอกพจน์จำนวนทั้งหมด 328 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 18 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 5 ส่วนการใช้กาลผู้วิจัยพบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายเพียง 6 ครั้ง

ในกลุ่มต่ำผู้วิจัยพบการใช้คำกริยาหลักจำนวนทั้งหมด 673 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 116 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17 ลำดับที่สองพบการใช้กริยาช่วยบอกกาลจำนวนทั้งหมด 260 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11 ลำดับที่สามคือการใช้กริยาเอกพจน์จำนวนทั้งหมด 274 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 14 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 5 ส่วนการใช้กาลผู้วิจัยพบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 16 ครั้ง

4.1.2.3 ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของบุพบทวลี

ในการวิเคราะห์ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของบุพบทวลี ผู้วิจัยบันทึกการใช้คำบุพบทที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายและรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ส่วนคำบุพบทที่ไม่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายผู้วิจัยไม่บันทึก ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่า

มีการใช้บุพบทกับนามวลีที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ซึ่งพบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ดังนี้

ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของบุพบทวลีที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่างด้านวากยสัมพันธ์ของบุพบทวลีประกอบด้วยรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ซึ่งปรากฏในอัตราความถี่ที่แตกต่างกัน ดังที่ปรากฏในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ปริมาณของรูปแบบการใช้บุพบทวลีที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

การใช้บุพบทวลี	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมด ใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) Participial NP	13 (2%)	799 (98%)	812 (100%)	20 (3%)	659 (97%)	679 (100%)
รวม	13	799	812	20	659	679

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าการใช้บุพบทวลีของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมาย ในกลุ่มสูงผู้วิจัยพบการใช้คำบุพบทจำนวนทั้งหมด 812 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2 ส่วนในกลุ่มต่ำพบจำนวนทั้งหมด 679 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3

4.1.2.4 ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่

ในการวิเคราะห์ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ผู้วิจัยบันทึกเฉพาะการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายและรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ซึ่งพบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มดังนี้

ปริมาณของรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ในกลุ่มสูง
และกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่างด้านวากยสัมพันธ์ของการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ประกอบด้วยรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ซึ่งปรากฏในอัตราความถี่ที่แตกต่างกัน ดังที่ปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ปริมาณของรูปแบบการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

การใช้ หน่วยสร้าง การมีอยู่	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย		รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย	
(1) There + be	6(16%)	31 (84%)	37 (100%)	7 (23%)	24(77%)	31 (100%)
รวม	6	31	37	7	24	31

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมาย ในกลุ่มสูงผู้วิจัยพบการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่จำนวนทั้งหมด 37 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6 ในกลุ่มต่ำพบจำนวนทั้งหมด 31 ครั้ง ในจำนวนนี้พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ

4.2 การวิเคราะห์รูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่าง

4.2.1 รูปแบบด้านหน่วยคำของภาษาในระหว่าง

4.2.1.1 รูปแบบด้านหน่วยคำของนามวลี

ในการวิเคราะห์รูปแบบด้านหน่วยคำของภาษาในระหว่างของนามวลีของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มผู้วิจัยพบรูปแบบด้านหน่วยคำ คือการเติมหน่วยคำที่แสดงพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ(unmarked plural noun) คำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ(irregular plural noun) และคำนามนับไม่ได้ (ดังที่ปรากฏในตาราง 1) รูปแบบด้านหน่วยคำของนามวลีที่พบในกลุ่มสูงได้แก่การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ และ คำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ ส่วนรูปแบบด้านหน่วยคำของนามวลีที่พบในกลุ่มต่ำได้แก่การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ คำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ และนามนับไม่ได้

รูปแบบด้านหน่วยคำที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบด้านหน่วยคำของภาษาในระหว่างในการใช้นามวลีที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีทั้งรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายปรากฏอัตราความถี่ที่แตกต่างกัน ดังที่ปรากฏในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 รูปแบบค้ำหน่วยคำของภาษาในระหว่างที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง(กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) geese รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			(1) geese รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
1. geese There are eight geese in the lake. (H4)	2	40	1. geese There are eight geese in the lake.(L9)	3	75
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
1.1 geese + -s * The ducks were swimming between the boats and the geeses.(H11) (The ducks were swimming between the boats and the geese.)	3	60	1.1 geese + -s - 1.2 goose + -s * There are eight geeses was swimming in the river . (L11) (There are eight geese swimming in the river.)	0	0
1.2 goose + -s -				1	25
รวม	5	100	รวม	4	100
(2) men รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			(2) men รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
2. men Two men came to the river. (H15)	2	67	2. men The men looking at the boats in the river. (L14)	4	80
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
2.1 men + -s -			2.1 men + -s * Two mens are jogging. (L1) (Two men are jogging.)	1	20
2.2 man + -s * Two mans were looking the boat near the river. (H13) (Two men were looking the boat near the river.)	1	33	2.2 man + -s -	0	0
รวม	3	100	รวม	5	100

ตารางที่ 6 รูปแบบด้านหน่วยคำของภาษาในระหว่างที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(3)people รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3. people There are four people in my family. (H4) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1 people + -s * There are five peoples in my family. (H1) (There are five people in my family.)	45	94	(3)people รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3. people There are a lot of people in the park. (L13) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1 people + - s *There are four peoples in my family. (L8) (There are four people in my family.)	19	95
รวม	48	100	รวม	20	100
(4)women รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 4. women I saw two women sitting on the chair. (H15) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 4.1 women + -s -	7	100	(4)women รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 4. women Fatty was behind the two (L9) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 4.1 women + -s * The womens are talking very funny. (L1) (The women enjoy talking.)	5	83
รวม	7	100	รวม	6	100

ตารางที่ 6 รูปแบบด้านหน่วยคำของภาษาในระหว่างที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(5) money รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 5. money If I were a singer, I would have a lot of money. (H 12) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 5.1 money + -s	9	100	(5) money รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 5. money If I were a popular singer, I would have money. (L11) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 5.1 money + -s * I will bring all of my moneys pay for my trip. (L6)	13	93
รวม	9	100	รวม	20	100

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ารูปแบบด้านหน่วยคำของนามวลีที่พบในกลุ่มสูงที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายคือการเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์ (plural marker) กับนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ คือคำว่า ‘geese’ เช่นในประโยค *The ducks were swimming between the boats and the geeses. (H11) และการเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ คือคำว่า ‘people’ เช่นในประโยค * There are five peoples in my family. (H1) ส่วนในกลุ่มต่ำพบการเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์ กับนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ เช่นคำว่า ‘men’ เช่นในประโยค *Two mens are jogging. (L1) การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ คือคำว่า ‘ people’ เช่นในประโยค * There are four peoples in my family. (L8) และการเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับนามนับไม่ได้ เช่นในประโยค *I will bring all of my moneys pay for my trip. (L6)

การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับนามพหูพจน์และนามนับไม่ได้สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องของพจน์ของคำนาม และรูปแบบของภาษาในระหว่างที่ปรากฏแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนอาจไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างคำนามพหูพจน์รูปปกติ กับคำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ และคำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับทำให้เกิดการวางนัยทั่วไปเกินเหตุ

(overgeneralization) คือการเติมคำแสดงพหูพจน์กับนามพหูพจน์ ส่วนการเติมคำแสดงพหูพจน์กับนามนับไม่ได้คือคำว่า ‘money’ สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนมีความเข้าใจว่า ‘money’ เป็นนามนับได้

รูปแบบด้านหน่วยคำของนามวลีที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งพบในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ทำให้ตีความได้ว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ด้วยการเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามทุกคำโดยไม่คำนึงถึงข้อยกเว้นของคำนามพหูพจน์บางคำในภาษาอังกฤษ

เช่น cat + -s ----- cats
 people + -s ----- peoples
 money + -s -----moneys

4.2.1.2 รูปแบบด้านหน่วยคำของกริยวลี

ในการวิเคราะห์รูปแบบด้านหน่วยคำของกริยวลี ผู้วิจัยบันทึกเฉพาะคำที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายและรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายของคำนั้น ส่วนคำที่ไม่มีรูปที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายผู้วิจัยไม่บันทึก ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านหน่วยคำในระดับกริยวลีเพียง 1 คำในกลุ่มสูง คือคำว่า ‘play’ โดยผันรูปเป็น ‘plaies’ ในประโยค *He plaies a kite in the park. (H13) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประธาน – กริยา ในกรณีที่ประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 ในประโยคบอกเล่าที่เป็นปัจจุบันกาล แต่ผู้เรียนไม่ได้คำนึงถึงกฎการเติมหน่วยคำที่แสดงความเป็นเอกพจน์บุรุษที่สามกับกริยาลงท้ายด้วย -y รูปแบบด้านหน่วยคำที่เบี่ยงเบนดังกล่าวจึงเกิดจากการวางนัยทั่วไปเกินเหตุเนื่องจากผู้เรียนเติมหน่วยคำแสดงประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3 กับคำกริยาทุกคำโดยไม่คำนึงถึงข้อยกเว้น

4.2.2 รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่าง

4.2.2.1 รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของนามวลี

จากข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มผู้วิจัยพบนามวลีที่มีคำขยายหน้านามที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายโดยเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึง

น้อยที่สุด ดังนี้ 1) การใช้คำนำหน้านาม 2) การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ 3) การใช้คำบอกปริมาณ 4) การใช้คำบอกจำนวน 5) การใช้ตัวกำหนด และ 6) การใช้ คำสรรพนาม

4.2.2.1.1 การใช้คำนำหน้านาม

การใช้คำนำหน้านาม(article)ซึ่งได้แก่ ‘a’, ‘an’, และ ‘the’ ในภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่องความชี้เฉพาะ(definiteness)และไม่ชี้เฉพาะ(non- definiteness) การนับได้ (countability) และนับไม่ได้ (uncountability) เอกพจน์ (singularity) และพหูพจน์ (plurality) ของนาม ความชี้เฉพาะและไม่ชี้เฉพาะเป็นประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งบอกว่าคำนามหมายถึงสรรพสิ่งทั่วไป หรือ เป็นสิ่งที่เฉพาะเจาะจงที่กล่าวมาแล้วหรือที่ผู้พูดผู้ฟังรู้ว่าหมายถึงสิ่งใด ในภาษาอังกฤษคำนามที่หมายถึง สิ่งทั่วไปจะแสดงโดยการใช้คำนำหน้านาม ‘a’, ‘an’ ส่วนคำนามที่ชี้เฉพาะจะแสดงโดยการใช้คำนำหน้านาม the เช่น ‘a man’ กับ ‘the man’ มีความหมายต่างกัน คำแรกหมายถึงผู้ชายทุกๆ ไปคนหนึ่ง ส่วนคำหลังหมายถึงผู้ชายที่กล่าวถึงมาแล้วซึ่งคนนั้นเป็นที่ทราบระหว่างผู้พูดและผู้ฟังว่าหมายถึงใคร

คำนามในภาษาอังกฤษยังจำแนกออกเป็นนามนับได้และนับไม่ได้ คำนามนับไม่ได้ไม่มีรูปเป็นพหูพจน์แต่อาจนับได้เมื่อมีหน่วยนับไม่ได้เหล่านั้นถูกบรรจุอยู่ในภาชนะ เช่น a glass of water (น้ำหนึ่งแก้ว) ส่วนคำนามนับได้มีรูปเป็นเอกพจน์และพหูพจน์ เช่น a book two books นามนับได้เอกพจน์ไม่มีหน่วยคำใดมากำกับ เช่น a book, a cat ส่วนนามนับได้พหูพจน์จะแสดงโดยใช้หน่วยคำ {-s} , {- es} เช่น books , cats ดังนั้นนามนับได้เอกพจน์สามารถเป็นนามชี้เฉพาะคือเป็นสิ่งที่กล่าวถึงมาแล้วหรือเป็นที่ทราบกันว่าหมายถึงสิ่งใดซึ่งแสดงโดยการใช้คำนำหน้านาม the เช่น ‘Give me the book.’ นามนับได้เอกพจน์อาจหมายถึงสิ่งทั่วไปหนึ่งสิ่ง แสดงโดยการใช้คำนำหน้านาม a, an เช่น ‘Give me a book and an apple.’ ส่วนนามนับได้พหูพจน์ที่ชี้เฉพาะจะแสดงโดยการใช้คำนำหน้านาม the เช่น ‘The dogs in her apartment are too fat.’ นามนับได้พหูพจน์ที่ไม่ชี้เฉพาะไม่มีการใช้คำนำหน้านามกำกับ เช่น ‘She loves dogs.’

ดังนั้นคำนำหน้านาม ‘a’, ‘an’ , ‘the’ จึงมีความสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่อง ความชี้เฉพาะและไม่ชี้เฉพาะ การนับได้และนับไม่ได้ ความเป็นเอกพจน์และพหูพจน์ของนาม กล่าวคือ คำนำหน้านาม ‘a’, ‘an’ จะใช้ประกอบนามนับได้เอกพจน์ไม่ชี้เฉพาะ คำนำหน้านาม ‘the’ ใช้ประกอบ นามนับได้เอกพจน์ พหูพจน์ และนามนับไม่ได้ที่ไม่ชี้เฉพาะ ส่วนนามนับได้พหูพจน์และนามนับนับไม่ได้ที่ไม่ชี้เฉพาะจะไม่มีคำนำหน้านามกำกับ

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามกับนาม ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจำนวน 3 รูปแบบ แต่ละรูปแบบมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งมีความถี่ในการปรากฏแตกต่างกันตามลำดับจากรูปแบบที่มีการเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ปริมาณของรูปแบบการใช้คำนำหน้านามที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

การใช้คำนำหน้า นาม	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่ พบ ทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย		รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย	
(1) Definite art.						
1.1 def. art. + def. sing. count noun	54 (42%)	75 (58%)	129 (100%)	68 (49%)	97 (59%)	165 (100%)
1.2 def. art. + def. plural count noun	21 (42%)	29 (58%)	50 (100%)	4 (17%)	20 (83%)	24 (100%)
(2) Zero art.						
2.1 zero art. + indef. plural count noun	31 (32%)	65 (68%)	96 (100%)	17 (23%)	57 (77%)	74 (100%)
2.2 zero art + mass noun	0 (0%)	35 (100%)	35 (100%)	4 (8%)	30 (88%)	34 (100%)
(3) Indefinite art.						
3.1 indef. art. + indef. sing. count noun	80 (11%)	671 (89%)	751 (100%)	58 (8%)	672 (92%)	730 (100%)
รวม	186	875	1,061	151	876	1,027

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่ารูปแบบการใช้คำนำหน้านามกับนามของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำซึ่งมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุด คือ 1) การใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะกับนามนับได้เอกพจน์และพหูพจน์ชี้เฉพาะ 2) การไม่ได้คำนำหน้านามกับคำนามนับได้พหูพจน์ไม่ชี้เฉพาะและนามนับไม่ได้ และ 3) การใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะกับนามนับได้เอกพจน์ไม่ชี้เฉพาะ

การใช้คำนำหน้านามกับนามทั้ง 3 รูปแบบมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 8 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) definite article รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 def. art. + def. sing. count noun Sometimes I go to the language lab and read English books. (H1)	75	58	(1) definite article รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 def. art. + def. sing. count noun Joe and John are running in the garden. (L2)	97	59
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 zero art. + def. sing. count noun *I play ^ internet on the evenings. (H3) (I play the internet in the evenings.)	43	33	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 zero art. + def. sing. count noun *^English language is very important. (L9) (The English language is very important.)	48	29
1.1.2 indef. art. + def. sing. count noun * A man and a woman are talking. Next to a man, the dog is running. (H7) (A man and a woman are talking. Next to the man, the dog is running.)	11	9	1.1.2 indef. art. + def. sing. count noun * I don't go home right away because I live in a dorm. However I don't go to a dorm right away. (L4) (I don't go home right away because I live in a dorm. However I don't go to the dorm right away.)	20	12
รวม	129	100	รวม	165	100

ตารางที่ 8 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.2 def. art. + def. plural .count noun I saw the ducks in the pool. (H12)	29	58	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.2 def. art. + def. plural .count noun The ducks were swimming in the river.(L15)	20	83
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.2.1zero art. + def. plural .count noun * I can speak ^Thai and English languages. (H6) (I can speak the Thai and English languages.)	19	38	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.2.1zero art + def. plural .count noun * I really like ^ garden in university but I don't like^ toilets..... (L8) (I really like the garden in university but I don't like the toilets.....)	3	13
1.2.2indef. art. + def. plural count noun * My father and uncle are watch a ships. (H6) (My father and uncle watch the ships.)	2	4	1.2.2 indef.art. +def.plural count noun * Next to a birds were having three flowers. (L5) (There are three flowers next to the birds.)	1	4
รวม	50	100	รวม	24	100
(2) zero article รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 zero art. + indef. plu. count noun I don't like to play games. (H4)	65	68	(2) zero article รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 zero art. + indef. plu. count noun I want to get good grades. (L12)	57	77
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1zero art. + indef. sing .count noun * I would like to talk about movie.(H3) (I would like to talk about movies.)	31	32	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1zero art.+ indef. sing .count noun *I can't remember grammar rule.(L2) (I can't remember grammar rules.)	17	23
รวม	96	100	รวม	74	100

ตารางที่ 8 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.2 zero art. + mass noun I have breakfast at school .(H3)	35	100	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.2 zero art. + mass noun I have breakfast at school .(H3)	30	88
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.2.1 indef. art. + mass noun -	0	0	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.2.1 indef. art. + mass noun * I don't have a breakfast because I don't have a time. (L3) (I don't have breakfast because I don't have time.)	4	12
รวม	35	100	รวม	34	100
(3) Indefinite article รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.1 indef. + indef. sing. count noun Mary is reading a book. (H3)	671	89	(3) Indefinite article รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.1 indef. + sing. count noun My mother has an apartment for rent. (L9)	672	92
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1.1 zero art. + indef. sing. count noun *Sandy is reading ^ book near Robert. (H1) (Sandy is reading a book near Robert.)	53	7	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1.1 zero art.+ indef.sing. count noun * Jane is eating ^ sandwich. (L1) (Jane is eating a sandwich.)	40	5
3.1.2 def.art.+indef. sing. count noun * My father works in the private company. (H8) (My father works in a private company.)	27	4	3.1.2 def. art + indef.sing count noun * There is the cat in the park. (L8) (There is a cat in the park.)	18	3
รวม	751	100	รวม	730	100

1) การใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ (definite article)

ในภาษาอังกฤษใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ(the)กับคำนามแบบชี้เฉพาะ ซึ่งนามนั้น อาจเป็นได้ทั้งนามนับได้เอกพจน์ พหูพจน์ หรือนามนับไม่ได้ที่จะต้องชี้เฉพาะเป็นสิ่งที่ผู้พูด- ผู้ฟังรับรู้ ร่วมกันว่าหมายถึงสิ่งใด ดังที่เควิร์กและคณะ ได้ให้คำจำกัดความไว้ ดังนี้

The definite article 'the' is used to mark the phrase it introduces as definite,ie as 'referring to something which can be identified uniquely in the contextual or general knowledge shared by speaker and hearer'

(Quirk et al,1985:265)

จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่องของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ผู้วิจัยพบรูปแบบของ ภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะกับนามนับได้เอกพจน์และพหูพจน์ที่ชี้เฉพาะ การ ใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะกับนามชี้เฉพาะมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายคือ การละคำ นำหน้านามแบบชี้เฉพาะ และการใช้คำนำหน้านามนับได้แบบไม่ชี้เฉพาะ(a/an) แทนคำนำหน้านามแบบ ชี้เฉพาะ เช่นในประโยค * ^English language is very important. (L9) ตัวอย่างนี้มีการละคำนำหน้านาม แบบชี้เฉพาะ 'the' กับนามที่ชี้เฉพาะเจาะจงคือ 'the English language' รูปแบบที่เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมายดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องความชี้เฉพาะ ของนามในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบรูปแบบการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ 'a' กับนาม ที่ชี้เฉพาะด้วย เช่นประโยค * A man and a woman are talking. Next to a man the dog is running. (H7) ประโยคนี้ผู้เรียนใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ กับคำนามที่ผู้พูด- ผู้ฟังรับรู้ร่วมกันแล้วว่าหมายถึงสิ่ง ใด เป็นการให้ข้อมูลแก่จึงต้องใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะเป็น 'Next to the man ,the dog is running.' จากตัวอย่างทั้ง 2 ตัวอย่างนี้ แสดงให้เห็นว่ามโนทัศน์เกี่ยวกับความชี้เฉพาะเป็นปัญหาสำหรับกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสองกลุ่ม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพราะในภาษาไทยไม่ มีการใช้คำนำหน้านาม ทำให้ผู้เรียนละคำนำหน้านามในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังเป็นผลมาจากความ ซ้ำซ้อนในการใช้คำนำหน้านามในภาษาอังกฤษเพราะถ้าคำนามเป็นสิ่งที่เฉพาะเจาะจงที่กล่าวมาแล้วหรือ ที่ผู้ฟังรู้ว่าหมายถึงสิ่งใดจะต้องใช้คำนำหน้านาม 'the' มากำกับ ส่วนการที่ผู้เรียนใช้คำนำหน้านามแบบ ไม่ชี้เฉพาะกับนามชี้เฉพาะนั้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเรียนรู้ว่าในภาษาอังกฤษมีคำนำหน้านาม a และ the แต่ผู้เรียนยังอยู่ในขั้นทดสอบสมมติฐานของตนเองในการเลือกใช้คำนำหน้านามทั้งสองคำนี้

2) การใช้ zero article กับคำนามพหูพจน์ไม่ชี้เฉพาะและนามนับไม่ได้

การกล่าวถึงคำนามพหูพจน์ไม่ชี้เฉพาะและนามนับไม่ได้ในภาษาอังกฤษไม่ต้องใช้คำนำหน้านามใดๆมากำกับนาม ซึ่งรูปแบบนี้ไม่น่าจะเป็นปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากมีลักษณะเหมือนกับภาษาไทยที่ไม่มีการใช้คำนำหน้านาม แต่จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมักจะใช้คำนามเอกพจน์แทนคำนามพหูพจน์เสมอ ดังนั้นรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่พบคือการใช้คำนามเอกพจน์แทนนามพหูพจน์ในการกล่าวถึงสิ่งทั่วไป เช่น ในประโยค * I can't remember grammar rule. (L2) ประโยคตัวอย่างนี้มีกรกล่าวถึงคำนามคือคำว่า 'grammar rule' กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ซึ่งไม่ใช่มีเพียงกฎเดียว ดังนั้นรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายควรจะเป็น 'grammar rules' ซึ่งหมายถึงกฎไวยากรณ์ต่างๆ โดยทั่วไปไม่ใช่กฎใดกฎหนึ่งโดยเฉพาะ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำนามเอกพจน์แทนนามพหูพจน์นี้อาจเกิดจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาไทยสามารถแสดงพจน์ได้แต่ไม่มีการแสดงรูปทางไวยากรณ์ เช่น ในประโยค 'พวกเขายังเป็นเด็ก' คำว่า 'เด็ก' ในที่นี้มีความหมายเป็นพหูพจน์แต่ไม่แสดงรูปทางไวยากรณ์ ในขณะที่คำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะต้องแสดงรูปทางไวยากรณ์หากคำนามนั้นเป็นพหูพจน์ เช่น a cat กับ cats เป็นต้น สำหรับนามนับไม่ได้ในภาษาอังกฤษที่ไม่ชี้เฉพาะไม่ต้องใช้คำนำหน้านามใดๆมากำกับ แต่จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มต่ำใช้คำนำหน้าเมื่อนับได้เอกพจน์ไม่ชี้เฉพาะ (a/an) กับนามนับไม่ได้ เช่น จากตัวอย่าง * I don't have a breakfast because I don't have a time. (L3) . รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับบทโนทัศน์เรื่องกรนับได้ และนับไม่ได้ในภาษาอังกฤษจึงใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะกับนามนับไม่ได้

3) การใช้ indefinite article (a/an)

ในภาษาอังกฤษใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ (a/an) กับคำนามไม่ชี้เฉพาะนับได้เอกพจน์ เมื่อมีการกล่าวถึงนามนั้นเป็นครั้งแรกครั้งที่เควิร์กและคณะ ได้ให้คำจำกัดความไว้ ดังนี้

'a/an X will be used where the reference of X is not uniquely identifiable in the shared knowledge of speaker and hearer.'

(Quirk et al, 1985:272)

จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่องของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะกับนามนับได้เอกพจน์ไม่ชี้เฉพาะ มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายคือ

การละคำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ และการใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ(the)แทนคำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ ตัวอย่างเช่น* Sandy is reading book near Robert. (H1) จากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนละคำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะกับนามนับได้เอกพจน์ไม่ชี้เฉพาะคือคำว่า ‘book’ เมื่อมีการกล่าวถึงนามนี้เป็นครั้งแรก แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องการนับได้และความไม่ชี้เฉพาะ เนื่องจากคำนามในภาษาอังกฤษที่เป็นนามนับได้เอกพจน์ หากหมายถึงสิ่งทั่วไปที่ผู้พูดผู้ฟังไม่เกิดการรับรู้ร่วมกันจะแสดงโดยการใช้คำนำหน้านาม ‘a/an’ ปัญหาในการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะอาจมีสาเหตุมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเช่นเดียวกันเนื่องจากภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านาม ดังนั้นผู้เรียนจึงละคำนำหน้านามกับนามในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างที่สอง *My father works in the private company. (H8) ตัวอย่างนี้ผู้เรียนใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ ‘the’ กับนามที่มีการกล่าวถึงเป็นครั้งแรกและเป็นสิ่งที่ผู้พูด ผู้ฟังไม่เกิดการรับรู้ร่วมกันคือคำว่า ‘company’ รูปแบบที่เขียนเบנדังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการที่ผู้เรียนเลือกใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะกับนามที่มีการกล่าวถึงเป็นครั้งแรกอาจเป็นเพราะคำนามดังกล่าวเป็นที่รับรู้ของผู้พูดเพียงฝ่ายเดียว

4.2.2.1.2 การใช้คำบอกปริมาณ กับนาม

ในภาษาอังกฤษการใช้คำบอกปริมาณ ซึ่งเป็นคำนำหน้านามอีกประเภทหนึ่งมีความสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่องการนับได้ และนับไม่ได้ ความเป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์ ของคำนาม กล่าวคือคำบอกปริมาณในภาษาอังกฤษบางคำปรากฏเฉพาะกับคำนามนับได้เอกพจน์เท่านั้น และคำบอกปริมาณบางคำปรากฏกับนามนับไม่ได้เท่านั้น การปรากฏร่วมกันของคำบอกปริมาณกับนามในภาษาอังกฤษ มีดังนี้

กลุ่มที่ 1 คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับได้

1) คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับได้เอกพจน์ได้แก่

another, each, either / neither, every,

2) คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับได้พหูพจน์ ได้แก่

both, few / a few, several , many

กลุ่มที่ 2 คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับไม่ได้ ได้แก่

much , little/ a little

กลุ่มที่ 3 คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับได้พหูพจน์และนับไม่ได้ ได้แก่

all, any, enough, more, no, some, a lot of

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำบอกปริมาณของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้คำบอกปริมาณของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จำนวน 3 รูปแบบ แต่ละรูปแบบมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งมีความถี่ในการปรากฏแตกต่างกันตามลำดับจากรูปแบบที่มีการเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุดดังที่ปรากฏในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ปริมาณของรูปแบบการใช้คำบอกปริมาณที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

การใช้คำบอกปริมาณ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) quantifier + mass noun	0 (0%)	2 (100%)	2 (100%)	1 (100%)	0 (0%)	1 (100%)
(2) quantifier + plural count noun	11 (42%)	15 (58%)	26 (100%)	4 (33%)	8 (67%)	12 (100%)
(3) quantifier + plural count noun/ mass noun	13 (10%)	111 (90%)	124 (100%)	10 (13%)	65 (87%)	75 (100%)
รวม	24	128	152	15	73	88

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ารูปแบบการใช้คำบอกปริมาณของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือการใช้คำบอกปริมาณกับนามนับไม่ได้ รองลงมาคือการใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้พหูพจน์ และการใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้พหูพจน์และนามนับไม่ได้

รูปแบบการใช้คำบอกปริมาณกับนามทั้ง 3 รูปแบบข้างต้น มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายดังที่แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำอภิปรายที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) Quantifier + mass noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 quantifier + mass noun I want to have breakfast at home because I don't have enough time for it.(H4) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 many + mass noun -	2	100	(1) Quantifier + mass noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 quantifier + mass noun - รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 many + mass noun * I don't have many money. (L11) (I don't have much money.)	0	0
รวม	2	100	รวม	1	100
(2) Quantifier + plural count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 quantifier + plural count noun There were so many people in the park.(H2) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 quantifier+ sing. count noun * There are so many tree there. (H8) (There are so many trees there.)	15	58	(2) Quantifier + plural count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 quantifier + plural count noun There were many ducks in the lake. (L9) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 quantifier+ sing. count noun * I would like to speak several language. (L6) (I would like to speak several languages.)	8	67
รวม	26	100	รวม	12	100

ตารางที่ 10 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำบอกปริมาณที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(3) Quantifier + plural count noun / mass noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.1 quantifier + plural count noun/ mass noun I've read some magazines in English. (H9) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1.1 quantifier + sing. count noun * I don't like school because some subject is boring. (H3) (I don't like school because some subjects are boring.)	111	90	(3) Quantifier + plural count noun / mass noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.1 quantifier + plural count noun/ mass noun I can remember some grammar rules. (L14) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1.1 quantifier + sing. count noun *There are a lot of house for rent. (L5) (There are a lot of houses for rent.)	65	87
รวม	124	100	รวม	75	100

การใช้คำบอกปริมาณ 3 รูปแบบข้างต้นมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1) การใช้ คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับไม่ได้

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่า การใช้คำบอกปริมาณที่เป็นปัญหาที่พบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มคือการใช้คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับไม่ได้พหูพจน์ คือคำว่า 'much' ซึ่งกลุ่มตัวอย่างใช้คำบอกปริมาณคือคำว่า 'many' กับนามนับไม่ได้ เช่นในประโยค * I don't have many money. (L11) สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องการนับได้และนับไม่ได้ของนามในภาษาอังกฤษซึ่งมีความสัมพันธ์กับการใช้คำบอกปริมาณ รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวยังสามารถตีความได้ว่าคำนาม 'money' ในความคิดของผู้เรียนเป็นนามนับได้

2) การใช้คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับได้พหูพจน์

การใช้คำบอกปริมาณที่เป็นปัญหารองลงมาคือการใช้คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับได้พหูพจน์ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้คำบอกปริมาณ ‘many’ และ ‘several’ กับนามนับได้เอกพจน์ เช่นในประโยค * There are so many tree there. (H8) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนให้ความสำคัญไปที่ความหมายของคำบอกปริมาณ ‘many’ ที่เลือกใช้โดยไม่ได้คำนึงถึงคำนามที่จะต้องปรากฏร่วมกับคำบอกปริมาณว่าจะต้องเป็นนามเอกพจน์หรือพหูพจน์ ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีการแสดงรูปทางไวยากรณ์ที่คำนามแต่ละจะใช้คำบอกจำนวนและลักษณะนาม มากำกับเช่น ‘หนังสือหลายเล่ม’ ในขณะที่ภาษาอังกฤษจะต้องมีการแสดงพจน์ที่คำนามหากจะใช้คำบอกปริมาณ เช่น several books

3) การใช้คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับได้และนับไม่ได้

การใช้คำบอกปริมาณที่เป็นปัญหารองลงมาเป็นอันดับสามคือการใช้คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับนามนับได้และนามนับไม่ได้ คือคำว่า enough, some, และ a lot of จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มสูงใช้ some และ a lot of กับนามนับได้เอกพจน์ เช่นในประโยค * I don't like this school because some subject is boring. (H3) รูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวอาจเป็นผลมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีการแสดงรูปทางไวยากรณ์ที่คำนามแต่ละจะใช้คำบอกจำนวนและลักษณะนามมากำกับในการบอกปริมาณ สำหรับการันใช้ some กับนามนับไม่ได้ผู้วิจัยไม่พบรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย

4.2.2.1.3. การใช้ตัวกำหนดกับนาม

ในภาษาอังกฤษการใช้ตัวกำหนด กับนามมีความสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่องความใกล้-ไกล รวมถึงพจน์ของคำนามที่จะต้องสัมพันธ์กับการเลือกใช้ตัวกำหนด กล่าวคือหากผู้พูดต้องการกล่าวถึงสิ่งของที่อยู่ใกล้ตัวก็จะต้องใช้ตัวกำหนด this กับ these (near reference) ประกอบนาม และหากต้องการกล่าวถึงสิ่งของหลายสิ่งที่อยู่ไกลตัวจะต้องเลือกใช้ that กับ those (distant reference) ประกอบนาม นอกจากงมิตติของความใกล้-ไกล แล้ว การใช้ตัวกำหนดยังสัมพันธ์กับพจน์ของคำนาม กล่าวคือ ตัวกำหนด this และ that ใช้กับนามเอกพจน์ ส่วน these และ those ใช้กับนามพหูพจน์

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้ตัวกำหนดของกลุ่มสูงและต่ำ

ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในการใช้ตัวกำหนด กับนาม จำนวน 2 รูปแบบ แต่ละรูปแบบมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งมีความถี่ในการปรากฏแตกต่างกันตามลำดับจากรูปแบบที่มีการเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ปริมาณของรูปแบบการใช้ตัวกำหนด ที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

การใช้ตัวกำหนด	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
1. this + singular count noun	5 (14%)	32 (86%)	37 (100%)	2 (15%)	11 (85%)	13 (100%)
2. those + plural count noun	1 (11%)	8 (89%)	9 (100%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
รวม	6	40	46	2	11	13

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่ารูปแบบการใช้ตัวกำหนดของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือ การใช้ this กับนามนับได้เอกพจน์ ส่วนการใช้ those กับนามนับได้พหูพจน์พบเป็นลำดับรองลงมา สำหรับรูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้ตัวกำหนดในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีดังนี้

ตารางที่ 12 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้ตัวกำหนดที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) this + singular count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 this + singular count noun I think I will get good grade this term. (H2) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 this + plural count noun * I have to achieve this three goals. (H1) (I have to achieve these three goals.)	32	86	(1) this + singular count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 this + singular count noun รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 this + plural count noun * I get bored easily when I have to do all kinds of this things. (H9) (I get bored easily when I have to do all kinds of these things.)	11	85
รวม	37	100	รวม	13	100
(2) those + plural count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 those + plural count noun รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 those + singular count noun * Mr.Sonon and Mr.Belling are seeing at those ship sailing.(H7) (Mr.Sonon and Mr.Belling are seeing those sailing ships.)	8	89	(2) those + plural count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 those + plural count noun รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 those + singular count noun -	0	0
รวม	9	100	รวม	0	0

การใช้ตัวกำหนด 2 รูปแบบข้างต้นมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1) การใช้ตัวกำหนด this กับนามนับได้เอกพจน์

การใช้ตัวกำหนด 'this' กับนามนับได้เอกพจน์ มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1 รูปแบบ คือการใช้ 'this' กับนามนับได้พหูพจน์ ตัวอย่างเช่น *I have to achieve this three goals.(H1) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวอาจเกิดจากความซับซ้อนของโครงสร้างนามวลีที่มีการใช้คำบอกจำนวนมาขยายหน้านามและความซับซ้อนในการใช้ตัวกำหนดในภาษาอังกฤษเช่น this กับ these ที่ใช้บอกถึงความใกล้ (near reference) เหมือนกัน แต่มีความต่างตรงค่านามที่จะมาประกอบกับตัวกำหนดทั้ง 2 คำนี้ ซึ่ง this จะต้องประกอบกับนามเอกพจน์ เช่น this student ส่วน these จะต้องประกอบกับนามพหูพจน์ เช่น these students เป็นต้น

2) การใช้ตัวกำหนด those กับนามนับได้พหูพจน์

การใช้ตัวกำหนด those กับนามนับได้พหูพจน์ มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1 รูปแบบ คือการใช้ those กับนามนับได้เอกพจน์ ตัวอย่างเช่น * Mr.Sonon and Mr. Belling are seeing at those ship sailing .(H7) ทั้งนี้ด้วยเหตุผลเดียวกับที่กล่าวไว้ในข้อ (i) การใช้ those กับนามนับเอกพจน์ เกิดจากความซับซ้อนของการใช้ตัวกำหนดในภาษาอังกฤษเช่น that กับ those ที่ใช้บอกถึงความไกล (distant reference) เหมือนกัน แต่มีความต่างตรงค่านามที่จะมาประกอบกับตัวกำหนดทั้ง 2 คำนี้ ซึ่ง that จะต้องประกอบกับนามเอกพจน์ เช่น that student ส่วน those จะต้องประกอบกับนามพหูพจน์ เช่น those students เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการใช้ตัวกำหนดไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนเท่าใดนักเนื่องจากในภาษาไทยเราสามารถแสดงความชี้เฉพาะของค่านามได้ โดยใช้ตัวกำหนด นี้ นั้น โน้น นั้น ประกอบนาม เช่นพูดว่า บ้านหลังนี้เป็นบ้านของตนเอง นามวลีที่ขีดเส้นใต้เป็นนามวลีชี้เฉพาะ ดังนั้นมโนทัศน์เกี่ยวกับเรื่องของความใกล้-ไกล จึงไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน แต่สิ่งที่เป็นปัญหาที่พบซึ่งเห็นได้จากรูปแบบของภาษาในระหว่างที่ปรากฏคือพจน์ของค่านาม ซึ่งจะเห็นได้ว่ารูปแบบที่ยังคงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนคือการใช้ตัวกำหนด กับนามที่ไม่สัมพันธ์กันในเรื่องของพจน์

4.2.2.1.4. การใช้คำบอกจำนวน

ในภาษาอังกฤษการใช้คำบอกจำนวน กับนามมีความสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่อง พจน์ของคำนามที่จะต้องเชื่อมโยงไปกับการเลือกใช้คำบอกจำนวน กล่าวคือหากเลือกใช้คำบอกจำนวนที่ ระบุว่า เป็นนาม 1 สิ่ง จะใช้คำบอกจำนวน one ประกอบนามนับได้เอกพจน์ เช่น one year หากต้องการ ระบุมากกว่า 1 สิ่งคือตั้งแต่สองสิ่งขึ้นไปจะต้องประกอบนามนับได้พหูพจน์ เช่น two books เป็นต้น

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้คำบอกจำนวนของ กลุ่มสูงและต่ำ

ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูงและกลุ่ม ต่ำในการใช้คำบอกจำนวน จำนวน 2 รูปแบบ แต่ละรูปแบบมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งมี ความดีในการปรากฏแตกต่างกันตามลำดับจากรูปแบบที่มีการเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดจนถึง น้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ปริมาณของรูปแบบการใช้คำบอกจำนวนที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำโดยเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบน จากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจก เร็วแล้วแล้วแล้ว

การใช้คำบอกจำนวน	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมด ในกลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) cardinal numeral (two..)+ plural count noun	10 (10%)	95 (90%)	105 (100%)	14 (16%)	76 (84%)	90 (100%)
(2) cardinal numeral (one) + sing. count noun	1 (9%)	10 (91%)	11 (100%)	2 (18%)	9 (82%)	11 (100%)
รวม	11	105	116	16	85	101

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่ารูปแบบการใช้ตัวกำหนดของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือ การใช้คำบอกจำนวน (two, three...) กับนามนับได้ พหูพจน์ ส่วนการใช้ cardinal numeral (one) กับนามนับได้เอกพจน์พบรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายเป็นลำดับรองลงมา รูปแบบการใช้คำบอกจำนวนทั้ง 2 รูปแบบข้างต้น มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายดังที่แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 14 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำบอกจำนวนที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) cardinal num. (two...) + plural count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 cardinal num. + plural count noun I can speak two languages. (H9)	95	90	(1) cardinal num. (two...) + plural count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 cardinal num. + plural count noun There were two rabbits running in the park. (L4)	76	84
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 cardinal num. + sing. count noun * I plan to graduate in 4 year. (H3)	10	10	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 cardinal num. + sing. count noun * Two man saw a boat in the river. (L3)	14	16
รวม	105	100	รวม	90	100
(2) cardinal num. (one...) + sing. count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 cardinal num. + sing. count noun I have one elder brother. (H2)	10	91	(2) cardinal num. (one...) + sing. count noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 cardinal num. + sing. count noun I have one sister. (L6)	9	82
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 cardinal num. + plu. count noun * I want to learn Japanese language in one years. (H10)	1	9	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 cardinal num. + plu. count noun * There is one boxes on the bench. (L11)	2	18
รวม	11	100	รวม	11	100

การใช้คำบอกจำนวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี 2 รูปแบบ รูปแบบที่ 1 คือ การใช้ cardinal numeral (two, three..) กับนามนับได้พหูพจน์ มีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1 รูปแบบ คือ การใช้ cardinal numeral (two, three..) กับนามนับได้เอกพจน์ ตัวอย่างเช่น *Two man saw a boat in the river. (L3) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนให้ความสำคัญไปที่ความหมายของคำบอกจำนวน ทำให้ไม่ได้คำนึงถึงคำนามที่เกิดร่วมกับคำบอกจำนวนว่าจะต้องมีรูปเป็นพหูพจน์ รูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวอาจเกิดจากการถ่ายโอนภาษาเนื่องจากภาษาไทยใช้คำบอกจำนวนกับนามและคำลักษณนาม โดยไม่มีการแสดงรูปทางไวยากรณ์ที่คำนาม เช่น หนังสือ 2 เล่ม บ้าน 3 หลัง เป็นต้น ในขณะที่ภาษาอังกฤษหากจะใช้คำบอกจำนวนที่มากกว่าหนึ่ง นามที่มาประกอบกับคำบอกจำนวนนั้นจะต้องเป็นพหูพจน์ เช่น two books , three houses เป็นต้น ส่วนรูปแบบที่เบี่ยงเบนรูปแบบที่ 2 คือการใช้ cardinal numeral (one) กับนามนับได้พหูพจน์ ตัวอย่างเช่น * I want to learn Japanese language in one years. (H10) รูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวอาจเกิดจากการวางนัยทั่วไปเกินเหตุคือผู้เรียนอาจมีข้อสมมติฐานว่าเมื่อใดที่มีการใช้คำบอกจำนวนจะต้องประกอบกับนามนับได้พหูพจน์เท่านั้น

การใช้คำบอกจำนวนในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันกับมโนทัศน์เรื่องการนับได้ (countability) และนับไม่ได้(noncountability) ความเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ของคำนาม ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทย ดังนั้นรูปแบบการใช้คำบอกจำนวนกับนามที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่พบมากที่สุดคือการใช้คำบอกจำนวนที่มากกว่า 1 กับนามนับได้เอกพจน์ ลักษณะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าภาษาที่หนึ่งมีบทบาทอย่างมากต่อการเรียนรู้การใช้คำบอกจำนวนในภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาไทยเราสามารถใช้คำบอกจำนวน กับนามโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปนาม อย่างไรก็ตามจากรูปแบบของภาษาในระหว่างที่พบคือการใช้คำบอกจำนวนกับนามนับได้ อาจตีความได้ว่าผู้เรียนเรียนเกิดการเรียนรู้การใช้คำบอกจำนวน ขณะเดียวกันก็คำนึงถึงประเภททางไวยากรณ์ของคำนามเกี่ยวกับเรื่องของการนับได้และนับไม่ได้ที่มาประกอบกับคำบอกจำนวนทำให้ไม่พบรูปแบบการใช้คำบอกจำนวน กับนามนับไม่ได้ ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

4.2.2.1.5 การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ในการแสดงความเป็นเจ้าของ(possession)ในภาษาอังกฤษสามารถกระทำได้โดยการใช้ possessive adjective เช่น my, your, his, her, its their, our ประกอบนาม เช่น my mother, her friends เป็นต้น นอกจากนี้คำนามในภาษาอังกฤษยังมีการก (case) ซึ่งหมายถึงประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งชี้คำนามเพื่อบอกว่านามนั้นสัมพันธ์กับนามอื่นอย่างไรมาเท่ากับ การกที่ว่ามีได้แก่ 1) common case

เช่นคำว่า 'boy' และ 'boys' และ 2) genitive case เช่น boy's (เอกพจน์) และ boys' (พหูพจน์) หรือ อาจใช้รูป of-phrase เช่น the legs of the table เป็นต้น ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ possessive adjective กับนามเป็นจำนวนมาก รองลงมาคือการใช้ possessive genitive เช่น my wife's father ไม่พบการใช้รูป of-phrase

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของของกลุ่มสูงและต่ำ

ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 รูปแบบ แต่ละรูปแบบมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งมีความถี่ในการปรากฏแตกต่างกันตามลำดับจากรูปแบบที่มีการเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 16

ตารางที่ 15 ปริมาณของรูปแบบการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมด ในกลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมด ในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) Possessive genitive	4 (25%)	12 (75%)	16 (100%)	3 (25%)	9 (75%)	12 (100%)
(2) Possessive adj. + noun	6 (2%)	360 (98%)	366 (100%)	6 (22%)	266 (98%)	272 (100%)
รวม	10	372	382	9	275	284

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่ารูปแบบการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือ การใช้ possessive genitive รองลงมาคือ การใช้

possessive adjective กับนาม รูปแบบการใช้ตัวกำหนดทั้ง 2 รูปแบบข้างต้น มีรูปแบบที่เขียนเบนไปจากภาษาเป้าหมายดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) Possessive genitive รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 noun + -'s + head noun I help my mom's work at home when I get home. (H4)	12	75	(1) Possessive genitive รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 noun + -'s + head noun My sister's name is Plura. (L8)	9	75
รูปแบบที่เขียนเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 head noun + noun * If I come back to Thailand, I will teaching at my sister school. (H10) (If I come back to Thailand, I will teach at my sister's school.)	2	12.5	รูปแบบที่เขียนเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 head noun + noun -	0	0
1.1.2 head noun + -'s + noun * At noon I have lunch then I sleep and swim with my friend at my home's friend. (H11) (At noon I have lunch then I sleep and swim with my friend at my friend's home.)(H11)	2	12.5	1.1.2 head noun + -'s + noun * I will go to home's friend tomorrow. (L10) (I want to go to my friend's home tomorrow.)	3	25
รวม	16	100	รวม	12	100

ตารางที่ 16 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(2) Possessive adjective + noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 possessive adj. + noun An important person is my mother. (H12)	360	98	(2) Possessive adjective + noun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 possessive adj. + noun I'm very different from my close friend. (L8)	266	98
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 possessive .adj. + adj. * My favorite is English because I love to speak English. (H2)	1	0.5	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 possessive adj. + adj. * She's hair is as long as I am. (L13)	0	0
(My favorite subject is English because I love to speak English.0 2.1.2 personal pronoun + noun * She name is Bee. (H6) (Her name is Bee.)	1	0.5	2.1.2 personal pronoun + noun *She's hair is as long as I am. (L13) (Her hair is as long as mine.)	3	1
2.1.3 possessive adj. + noun + -'s * My mother's is jogging with my dog. (H6) (My mother is jogging with my dog.)	4	1	2.1.3 possessive adj. + noun + -'s *My friend's is friendly. (L6) (My friend is friendly.)	3	1
รวม	366	100	รวม	272	100

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่า การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและพบมากที่สุดในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำคือการใช้ possessive genitive ตัวอย่างเช่น *At noon I have lunch then I sleep and swim with my friend at my home's friend. (H1) รูปแบบที่เบี่ยงเบนนี้อาจจะเกิดจากความแตกต่างในการแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีการแสดงรูปทางไวยากรณ์ที่คำนามเมื่อต้องการแสดงความเป็นเจ้าของ นอกจากนี้ยังสามารถใช้คำว่า 'ของ' ในการแสดง genitive case ได้ เช่นบ้านเพื่อนฉัน บ้านของเพื่อนฉัน ในขณะที่ภาษาอังกฤษมีการแสดง genitive case ที่คำนามที่ทำหน้าที่ขยายคำนามหลัก เช่น my friend's home เป็นต้น สำหรับการ ใช้ possessive adjective ที่มีรูปที่เบี่ยงเบนเป็นลำดับรองลงมานั้น ส่วนใหญ่เกิดจากการวางนัยทั่วไปเกินเหตุคือมีการใช้ทั้ง possessive genitive และ possessive adjective ดังเช่นตัวอย่าง *My mother's is jogging with my dog. (H6)

การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ ที่พบมากที่สุดในงานวิจัยนี้คือการใช้ possessive adjective เช่น my, your, his, her เป็นต้น ซึ่งไม่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย แต่สิ่งที่เป็นปัญหาที่พบจากงานวิจัยเนื่องจากเป็นรูปแบบที่ปรากฏมากที่สุดคือการใช้ possessive genitive ซึ่งเป็นรูปแบบที่ซับซ้อนกว่าการใช้ possessive adjective เพราะนอกจากต้องคำนึงถึงเรื่องของการเรียงลำดับคำแล้ว ยังต้องคำนึงถึงเรื่องของความเป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์ ของคำนามที่เป็นเจ้าของ ซึ่งใช้ possessive genitive ต่างกัน เช่น student's book หรือ students' book ทำให้ผู้เรียนใช้การวางนัยทั่วไปเกินเหตุ คือการใช้ทั้ง possessive adjective และ possessive genitive ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง * My mother's is jogging with my dog. (H6) เป็นต้น

4.2.2.1.6 การใช้คำสรรพนาม

คำสรรพนามที่พบในข้อมูลและมีรูปที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายคือบุรุษสรรพนาม คำสรรพนาม คือคำที่ใช้แทนนาม คำสรรพนามในภาษาอังกฤษ สัมพันธ์กับบุรุษ (person) ซึ่งเป็นประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งบอกว่าคำนาม หรือสรรพนามเป็นผู้พูด ผู้ที่ถูกพูดด้วย หรือเป็นผู้ที่ถูกกล่าวถึง จัดเป็นบุรุษที่ 1 (I, we/ me, us) บุรุษที่ 2 (you) บุรุษที่ 3 (he, she, it, they/ him, her, it, them) บุรุษสรรพนามในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับกริยา เช่นประธาน เป็นกรรมของกริยา บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา (subject pronoun) ได้แก่ I, you, we, they, he, she, it บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา (object pronoun) ได้แก่ me, you, us, him, her, it, them

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้คำสรรพนามของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้คำสรรพนาม จำนวน 2 รูปแบบ แต่ละรูปแบบมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งมีความถี่ในการปรากฏแตกต่างกัน ตามลำดับจากรูปแบบที่มีการเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ปริมาณของรูปแบบการใช้คำสรรพนามที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

การใช้คำสรรพนาม	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) Subject pronoun	4 (1%)	1,226 (99%)	1,230 (100%)	11 (1%)	1,150 (99%)	1,161 (100%)
(2) Object pronoun	1 (0.28%)	356 (99.72%)	357 (100%)	0 (0%)	318 (100%)	318 (100%)
รวม	5	1,582	1,587	11	1,468	1,479

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่ารูปแบบการใช้คำสรรพนามของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือ การใช้บุรุษสรรพนามที่เป็นประธานของกริยา(subject pronoun) รองลงมาคือการใช้บุรุษสรรพนามที่เป็นกรรมของกริยาหรือบุพพท(object pronoun) รูปแบบการใช้คำสรรพนามทั้ง 2 รูปแบบข้างต้น มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายดังที่ปรากฏในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำสรรพนามที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) Subject pronoun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			(1) Subject pronoun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
1.1 subject pronoun + VP I don't have class everyday. (H9)	1,226	99	1.1 subject pronoun + VP I used to study at Sripratum and Ramkhamhaeng university. (L10)	1,150	99
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
1.1.1 noun + subject pronoun + VP * My sister she is like my father. (H15) (My sister is like my father.)	3	0.5	1.1.1 noun + subject pronoun + VP * A woman she is fat. (L1) (A woman is fat.)	8	0.7
1.1.2 object pronoun + VP * Sometimes him make decide to chose something for me. (H10) (Sometimes he makes a decision to choose something for me.)	1	0.5	1.1.2 object pronoun + VP * Her is looking at a girl. (L13)	3	0.3
รวม	1,230	100	รวม	1,161	100
(2) Object pronoun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			(2) Object pronoun รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
2.1 VP / Prep + object pronoun She is a good advisor for me. (H12)	356	99.71	2.1 VP / Prep + object pronoun She can work outside. (L4)	318	100
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
2.1.1 VP + subject pronoun * This made they save their money. (H9) (This made them save their money.)	1	0.29	2.1.1 VP + subject pronoun -	0	0
รวม	357	100	รวม	318	100

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำสรรพนามที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำคือการใช้สรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา ตัวอย่างเช่น *They always see it because it's make they feel romantic. (H6) ประโยคตัวอย่างนี้มีรูปแบบการใช้คำสรรพนามที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวอาจเกิดจากความซับซ้อนของโครงสร้างประโยคในการใช้คำกริยาดี make+ someone + adjective ซึ่งคำสรรพนามที่เป็นกรรมของกริยา 'make' ต้องเป็นสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมคือคำว่า 'them' นอกจากนี้รูปที่เบี่ยงเบนดังกล่าวอาจเกิดจากความซับซ้อนในการใช้คำสรรพนามในภาษาอังกฤษที่จะต้องมีความสัมพันธ์กับบุรุษ(person) ซึ่งเป็นประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งบอกว่าคำนามหรือสรรพนามเป็นผู้พูด ผู้ที่ถูกพูดด้วย หรือเป็นผู้ที่ถูกกล่าวถึง จัดเป็นบุรุษที่ 1 บุรุษที่ 2 และ บุรุษที่ 3 บุรุษสรรพนามในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับกริยา เช่นเป็นประธาน หรือ เป็นกรรมของกริยา บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา(subject pronoun) ได้แก่ I, you, we, they, he, she ,it บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา (object pronoun) ได้แก่ me, you ,us, him, her, it, them

ความแตกต่างระหว่างการใช้สรรพนามในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษอาจเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนเช่นกัน เพราะในภาษาไทยคำสรรพนามที่ทำหน้าที่ไม่ว่าจะเป็นประธาน หรือกรรมมีรูปเดียวกัน เช่น เข เห็น ฉัน คำว่า 'ฉัน' ทำหน้าที่เป็นกรรม ส่วนประโยค ฉัน เป็นนักเรียน คำว่า 'ฉัน' ทำหน้าที่เป็นประธาน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้สรรพนาม ในรูปแบบที่เป็นการใช้สรรพนามเงา(shadow pronoun) เช่นประโยค * A woman ,she is fat . (L1) ซึ่งมีลักษณะที่เหมือนกับภาษาไทย

4.2.2.2 รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของกริยาดี

คำกริยาในภาษาอังกฤษ

กริยา (verb) มีความหมายพื้นฐาน 2 อย่างคือ 1) หมายถึงบทกริยาซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของประโยค เช่นเดียวกับองค์ประกอบอื่นๆ หรือ 2) หมายถึง คำกริยา ซึ่งเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ระดับคำชนิดหนึ่งเช่นเดียวกับนาม คุณศัพท์ หรือวิเศษณ์ คำกริยาในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ 1) กริยาหลัก(main verb) หมายถึงกริยาเป็นคำหลักในกริยาดี(verb phrase) เป็นกริยาที่แสดงความหมายเกี่ยวกับการกระทำ ภาวะหรือการเปลี่ยนแปลงภาวะของตัวประธานของกริยาหลักนั้นๆ 2) กริยาช่วย(auxiliary verb) หมายถึงกริยาที่มีหน้าที่ประกอบกับกริยาหลัก เพื่อ

แสดงความหมายพิเศษอื่นๆ นอกเหนือจากความหมายตามรูปศัพท์ของกริยาหลัก ความสัมพันธ์ระหว่างกริยา 2 ประเภทนี้แสดงให้เห็นได้ดังโครงสร้างของกริยาวลี ดังนี้

(AUX 1) (AUX 2) (AUX 3) (AUX 4) Main verb

โครงสร้างดังกล่าวหมายความว่าในกริยาวลี จะต้องมืกริยาหลักอยู่เสมอ และอาจมีกริยาช่วยหรือไม่มีก็ได้ ในกรณีที่มีกริยาช่วยอาจมีกริยาช่วย 1 ตัว 2 ตัว 3 ตัว หรืออย่างมากที่สุด 4 ตัว กริยาช่วยมี 2 ประเภทใหญ่ ดังนี้

1) กริยาช่วยบอกมาลา (Modal verbs) ได้แก่กริยา 9 ตัวดังต่อไปนี้ can, could, may, might, shall, should, will, would และ must

2) กริยาเอก (Primary verbs) ได้แก่กริยา 3 ตัว คือ be, have ,และ do ซึ่งอาจทำหน้าที่เป็นกริยาช่วยหรือกริยาหลักในกริยาวลีได้

นอกจากนี้คำกริยาในภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่องกาล (tense) เวลา (time) และการณ์ลักษณะ (aspect) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1) กาล (tense) เป็นประเภททางไวยากรณ์ที่มีบอกเวลาของเหตุการณ์ซึ่งแสดงโดยคำกริยาว่าเกิดขึ้นในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ในภาษาอังกฤษรูปกริยาจะผันไปตามกาล เช่น I play tennis every weekend. I played tennis yesterday . เรื่องของกาลเป็นเรื่องที่ซับซ้อน ในบางครั้งรูปของกาลอาจไม่พ้องกับเวลาที่เป็นจริง เช่นในภาษาอังกฤษถ้าคำกริยากล่าวรายงานเช่น say, tell, report เป็นอดีตกาล คำกริยาในคำพูดรายงานก็ต้องเป็นอดีตตามไปด้วยทั้งๆที่เวลาจริงๆอาจไม่ใช่อดีต เช่น พี่บอกน้องว่าจะไปซื้อของตอนบ่าย I am going shopping this afternoon. และน้องนำเรื่องไปรายงานแม่ เขาจะพูดว่า Ann said she was going shopping this afternoon. ถึงแม้ว่าเรื่องการไปซื้อของยังไม่เกิดขึ้นแต่คำกริยาก็ต้องอยู่ในรูปอดีต

2) การณ์ลักษณะ (aspect) เป็นประเภททางไวยากรณ์อีกประเภทที่สำคัญต่อคำกริยา คำกริยาเปลี่ยนรูปไปตามลักษณะของเหตุการณ์ ยกตัวอย่างเช่นเหตุการณ์นั้นๆเสร็จสิ้นสมบูรณ์ไปหรือยัง กริยา present perfect ในภาษาอังกฤษเป็นปัจจุบันกาลแต่มีการณ์ลักษณะสมบูรณ์ เช่น He has done it. การณ์ลักษณะอื่นๆที่ทำให้คำกริยาใช้ต่างรูปกันไปก็มีเช่น การณ์ลักษณะต่อเนื่อง (continuous) เช่นในคำกริยา are playing ใน The children are playing. การณ์ลักษณะนิสัย (habitual)เช่นในคำกริยา gets ใน My daughter gets up late every morning.

ในการวิเคราะห์รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลี ผู้วิจัยบันทึกเฉพาะ คำกริยาที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายและรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายของคำๆนั้น ส่วนคำกริยาที่ไม่มีรูปที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายผู้วิจัยไม่บันทึก ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่ากริยาวลีที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดจากการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ได้แก่ 1) การใช้กริยาหลัก ซึ่งรวมถึงการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน – กริยา และ การใช้กาล ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.2.2.1 การใช้กริยาหลัก

(1) กริยาหลัก

คำกริยาหลักในภาษาอังกฤษ คือกริยาที่สามารถปรากฏเป็นกริยาวลีของประโยค มีการผันรูปตามกาล รวมถึงมีการแสดงความสอดคล้องกับประธานในเรื่องบุรุษ และจำนวน คำกริยาหลักอาจปรากฏเพียงลำพัง หรืออาจมีส่วนเติมเต็มทั้งที่เป็นนามวลี หรือ คำกริยาที่อยู่ในรูปของ non finite verb เช่น(1) She reads the paper every morning. หรือ(2) I want to go to Japan. เป็นต้น ในประโยค(1)มีส่วนเติมเต็มเป็นคำนามซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรม(object complement) ในประโยค (2) มีส่วนเติมเต็มเป็นคำกริยาที่อยู่ในรูปของ to infinitive

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาหลักในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

ในข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาหลักของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่มีส่วนเติมเต็มทั้งที่เป็นนามวลี และคำกริยาที่อยู่ในรูปของ non finite verb ซึ่งมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายปรากฏในอัตราความถี่แตกต่างกันออกไปเรียงลำดับจากรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ปริมาณของรูปแบบการใช้กริยาหลักที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุดจากการคำนวณค่าร้อยละ

การใช้กริยาหลัก	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) Main verb						
1.1 Main verb + non finite verb	11 (10%)	101 (90%)	112(100%)	21 (20%)	83 (80%)	104(100%)
1.2 Main verb + NP complement	44 (5%)	807 (95%)	851(100%)	32 (6%)	537 (94%)	569 (100%)
รวม	55	907	963	53	620	673

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าคำกริยาหลักที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือการใช้กริยาหลักตามด้วย non finite verb ซึ่งพบในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม รองลงมาคือการใช้กริยาหลักตามด้วยส่วนเติมเต็มอื่นๆ รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำกริยาหลักที่ตามด้วย nonfinite verb และส่วนเติมเต็มอื่นๆ มีรายละเอียดดังที่ปรากฏในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาหลักที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) Main verb + non finite verb รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			(1) Main verb + non finite verb รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
1.1 main verb + '-ing' complement/ to- infinitive complement Neither my mother nor my aunt likes cooking. (H2)	101	90	1.1 main verb + '-ing' complement / to infinitive complement I like shopping in my free time. (L8)	83	81
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
1.1.1 main verb + to + V-ing * I want to go to shopping. (H3) (I want to go shopping.)	2	2	1.1.1 main verb + to + V-ing * I love the sea and I like to swimming. (L14) (I love the sea and I like swimming.)	2	2
1.1.2 main verb + verb * If I were her, I wouldn't stop study (H4) (If I were her, I wouldn't stop studying.)	7	6	1.1.2 main verb + verb * I like make juices. (L1) (I like to make juices.)	18	17
1.1.3 main verb + to + past form * When I was 13 years old I applied to studied at Sakonrajwittayanukul and I finish high school in there. (H15) (When I was 13 years old I applied to study at Sakonrajwittayanukul and I finished high school there.)	2	2	1.1.3 main verb + to + past form	0	0
รวม	112	100	รวม	103	100

ตารางที่ 20 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาหลัก (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.2 main verb + '-ing' complement	0	0	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.2 main verb + '-ing' complement	0	0
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.2.1 main verb + to - infinitive	0	0	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.2.1 main verb + to infinitive * I enjoy to learn a new vocabulary. (L15) (I enjoy learning a new vocabulary.)	1	100
รวม	0	0	รวม	1	100
(2) Main verb + NP complement รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 main verb + NP complement I have lunch at 12 o'clock. (H3)	807	95	(2) Main verb + NP complement รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 main verb + NP complement They love their friends so much.(L9)	537	94
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1 be + main verb (base form) +NP * Some people are like Thai food.(H3) (Some people like Thai food.)	44	5	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1 be + main verb (base form) +NP *Jane and Linda are sit on the desk. (L12) (Jane and Linda sit on the desk.)	32	6
รวม	851	100	รวม	569	100

จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้ กริยาหลักตามด้วยส่วนขยาย ที่เป็น 'non finite verb' ในรูปของ '-ing complement' และ 'to -infinitive' มากที่สุดและส่วนใหญ่ ปรากฏกับคำกริยา 'like' ส่วนการใช้กริยาหลักตามด้วยส่วนขยายที่เป็น '-ing complement' ไม่พบใน กลุ่มสูง พบแต่รูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในกลุ่มต่ำเพียง 1 ครั้ง คือ * I enjoy to learn a new vocabulary.(L15) การใช้ กริยาหลักตามด้วยส่วนขยายที่เป็น 'non finite verb' ในรูปของ '-ing complement' และ 'to -infinitive' เป็นลักษณะที่แตกต่างจากภาษาไทยเนื่องจากในภาษาไทยคำกริยา สามารถปรากฏเรียงต่อกันได้โดยไม่มีการเปลี่ยนรูปกริยา แต่ในภาษาอังกฤษคำกริยาบางคำจะตามด้วย

-ing complement บางคำตามด้วย และ to -infinitive หรือบางคำอาจตามด้วย -ing complement และ to -infinitive ก็ได้ขึ้นอยู่กับความหมาย ซึ่งมีความซับซ้อนกว่าภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนเช่น จากตัวอย่างประโยค * I love the sea and I like to swimming. (L14) แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับ non finite verb ที่สามารถตามด้วยคำกริยาที่อยู่ในรูปของ -ing complement และ to -infinitive แต่ยังไม่สามารถใช้รูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายได้ จึงใช้ทั้ง-ing complement และ to -infinitive

รูปแบบที่ผู้วิจัยพบเป็นลำดับรองลงมาคือการใช้กริยาหลักตามด้วยส่วนเดิม เดิมอื่นๆ รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่พบมากคือการใช้ be ตามด้วยกริยาหลักที่อยู่ในรูปของ base form ซึ่งอาจตีความได้ว่าผู้เรียนเกิดความสับสนเกี่ยวกับการใช้ be และคำกริยาหลักอื่นๆ ทำให้เกิดการใช้อกริยาทั้ง be และคำกริยาหลักอื่นๆ ร่วมกัน

(2) การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน -กริยา

คำกริยาหลักในภาษาอังกฤษ คือกริยาที่สามารถปรากฏเป็นกริยาวลีของ ประโยค มีการผันรูปตามกาล รวมถึงมีการแสดงความสอดคล้องกับประธานในเรื่องบุรุษ และจำนวน กล่าวคือหากประธานเป็นเอกพจน์ กริยาจะต้องมีรูปเป็นเอกพจน์ และหากประธานเป็นพหูพจน์ กริยาก็จะต้องมีรูปเป็นพหูพจน์เช่นกัน คำกริยาในภาษาอังกฤษจึงต้องสอดคล้องกับประธานเรื่องบุรุษและจำนวน ดังนั้นในการวิเคราะห์รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายเกี่ยวกับการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน - กริยา ผู้วิจัยจะวิเคราะห์จากการใช้คำกริยาหลักทั้งหมดรวมถึงการใช้ be เป็นคำกริยาหลักด้วย

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา

ในข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา โดยเรียงลำดับจากรูปที่มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 21

ตารางที่ 21 ปริมาณของรูปแบบการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน - กริยาที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

การแสดงความ สอดคล้อง ระหว่างประธาน -กริยา	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่ พบทั้งหมด ใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ ตรงกับ ภาษา เป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยง เบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ ตรงกับ ภาษา เป้าหมาย	
(1) subject (sing) + verb (sing)	40 (9%)	423 (91%)	463 (100%)	44 (11%)	348 (89%)	392(100%)
(2) subject (plu.) + verb (plu.)	5 (1%)	495 (99%)	500 (100%)	7 (2.5%)	274 (97.5%)	281 (100%)
รวม	45	918	963	51	622	673

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ารูปแบบของภาษาในระหว่างในการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน - กริยาที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและปรากฏมากที่สุดคือรูปแบบที่มีประธานเอกพจน์ ปรากฏร่วมกับกริยาเอกพจน์ รองลงมาคือรูปแบบที่มีประธานพหูพจน์ปรากฏร่วมกับกริยาพหูพจน์ รูปแบบของภาษาในระหว่างในการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน - กริยา มีรายละเอียดดังที่ปรากฏในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน – กริยา

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) subject singular รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 subject (sing) + verb (sing) He always makes everyone happy. (H11) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 subject(sing.) + verb (plu.) *Tom were riding on his bicycle. (H4) (Tom was riding on his bicycle.)	423	91	(1) subject singular รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 subject (sing) + verb (sing) My mother has an apartment for rent. (L9) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 subject(sing.) + verb (plu.) * Sandy were smelling flowers in the garden. (L15)	348	89
รวม	463	100	รวม	392	100
(2) subject plural รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 subject (plu) + verb (plu) People are nice and friendly . (H4) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1subject(plu.) + verb (sing.) *Mr.Sonon and Mrs.Belling was talking. (H7) (Mr.Sonon and Mrs.Belling were taliking)	495	99	(2) subject plural รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 subject (plu) + verb (plu) They love their friends so much. (L9) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1subject(plu.) + verb (sing.) *The young boy and the young girl is talking. (L1) (The young boy and the young girl are talking.)	274	97.5
รวม	500	100	รวม	281	100

จะเห็นว่าการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน –กริยา ที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือกรณีที่ประธานเป็นเอกพจน์ กริยามีรูปเป็นพหูพจน์ ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าปัญหาในการใช้คำกริยาให้สอดคล้องกันประธานเป็นผลมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทย กับภาษาอังกฤษ เนื่องจากกริยาในภาษาไทยไม่มีความสัมพันธ์กับประธานในแง่บุรุษและจำนวน จึงไม่มีการผันรูปเหมือนกับภาษาอังกฤษ ดังนั้นการผันรูปกริยาตามประธานซึ่งเป็นเอกพจน์บุรุษที่สามจึงเป็นปัญหา

มากกว่าการที่ประธานเป็นพหูพจน์ กริยาเป็นพหูพจน์คือไม่มีการผันรูป แต่จากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่ปรากฏในตารางข้างต้นจะเห็นว่าผู้เรียนผันรูปกริยาที่ปรากฏร่วม กับประธานพหูพจน์ ซึ่งอาจตีความได้ว่าผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องพจน์ของคำนามที่เป็นประธานของประโยค

(3) การใช้กาล

คำกริยาในภาษาอังกฤษสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่องกาล ซึ่งเป็นประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งบอกเวลาของเหตุการณ์ ซึ่งแสดงโดยคำกริยาว่าเกิดขึ้นในอดีต ก่อนอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต คำกริยาในภาษาอังกฤษจะต้องมีการแสดงกาลเสมอ รูปกริยาจะผันไปตามกาล จากข้อมูลงานเขียนผู้วิจัยพบว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในการใช้กาลมีไม่มากนัก เนื่องจากในงานเขียนส่วนใหญ่ผู้วิจัยระบุการใช้กาลในงานเขียนแต่ละชิ้น

ผู้วิจัยพบว่าจากงานเขียนทั้งหมด 300 เรื่องของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีรูปแบบการใช้กาลที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายเป็นจำนวน 22 ครั้ง พบในกลุ่มสูง 6 ครั้ง และพบในกลุ่มต่ำ 16 ครั้ง รูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายที่พบคือการใช้ Present Simple Tense แทน Past Simple และ Present Perfect ดังที่ปรากฏในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ปริมาณของรูปแบบการใช้กาลที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

การใช้กาล	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับ ภาษา เป้าหมาย		รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย	
(1) Tense	6 (1%)	957 (99%)	963 (100%)	16 (2%)	657 (98%)	673 (100%)
รวม	6	957	963	16	657	673

จากตารางข้างต้นผู้วิจัยพบรูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กาลที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่ปรากฏในงานเขียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจำนวน 22 ครั้ง รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กาล มีรายละเอียดดังที่ปรากฏในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กาลที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) Tense รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			(1) Tense รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
1.1 Past simple tense * I was born in 1982. (H7)	957	99.4	1.1 Past simple tense * Last year I used to study at Sripratum and RU. (L10)	657	97.6
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
1.1.1 Present simple tense * When I was young my mother take me to try both Japanese and Korean food. (H11) (When I was young my mother took me to try both Japanese and Korean food.)	3	0.3	1.1.1 Present simple tense * But last year I don't like it because there are a lot of problems.(L1) (But last year I didn't like it because there were a lot of problems.)	7	1
รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
1.1.2 Present Perfect tense I've read magazines in English ... (H9)	2	0.2	1.1.2 Present Perfect tense I've never watched English programs on TV..(L 15)	6	1
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
1.1.2.1 Past simple tense *I studied English for 12 years. (H14)	1	0.1	1.1.2.1 Past simple tense *Although I studied English for 12 years I don't understand for grammar.(L15)	3	0.4
รวม	963	100	รวม	673	100

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กาลส่วนใหญ่มีรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายเนื่องจากผู้วิจัยระบุการใช้กาลในงานเขียนบางชิ้น เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน ทำให้พบรูปแบบการใช้กาลที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายค่อนข้างน้อย อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่พบในข้อมูลมี 2 ลักษณะคือ 1) ในการแสดงอดีตกาล (Past simple tense) ผู้เรียนมักใช้ปัจจุบันกาลแทนเช่นในประโยค * When I was young my mother take me to try both Japanese and Korean food. (H11) รูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนไม่ได้คำนึงช่วงเวลาของเหตุการณ์ที่เป็นอดีต จึงไม่บ่งบอกเวลาของเหตุการณ์ที่คำกริยา ‘take’ รูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าว อาจเกิดจากการถ่ายโอนทางภาษาเนื่องจากภาษาไทยไม่ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นอดีตหรือไม่ในอดีต คำกริยาก็มีรูปเดียวกัน กาลในภาษาไทยจึงไม่ปรากฏเด่นชัดเพราะต้องพิจารณาจากบริบทจึงจะเข้าใจว่าผู้พูดหมายถึงอดีตหรือปัจจุบัน 2) การใช้ปัจจุบันกาลที่แสดงการณั้ลักษณะสมบูรณ์ (Present Perfect Tense) มักใช้คำกริยาที่อยู่ในรูปของอดีตกาล (past form) แทนคำกริยาที่แสดงการณั้ลักษณะสมบูรณ์ เช่นในประโยค * I studied English for 12 years. (H14)

4.2.2.2.2 การใช้ กริยาช่วยบอกมาลา

กริยาช่วยบอกมาลาจัดเป็นคำกริยาช่วยประเภทหนึ่งที่ใช้เสริมความหมายให้กับกริยาหลัก กริยาช่วยบอกมาลาที่พบในข้อมูลส่วนใหญ่เป็นกริยาช่วยบอกมาลา ในกลุ่มที่เรียกว่า Central modals เช่น can, could, may, might, will, would เป็นต้น (Quirk et al, 1985) และจากข้อมูลผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาช่วยบอกมาลากับคำกริยาหลักของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ปริมาณของรูปแบบการใช้กริยาช่วยบอกมาลาที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุด

การใช้กริยาช่วย บอกมาลา	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่ พบทั้งหมด ใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่ พบ ทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ ตรงกับ ภาษา เป้าหมาย		รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ ตรงกับ ภาษา เป้าหมาย	
(1) Giving advice						
1.1 must	2 (100%)	0 (0%)	2 (100%)	5 (100%)	0 (0%)	5 (100%)
1.2 should	5 (42%)	7 (58%)	12 (100%)	4 (24%)	13 (76%)	17 (100%)
(2) Possibility						
2.1 would	10 (14%)	63 (86%)	73 (100%)	4 (8%)	44 (92%)	48 (100%)
2.2 will	4 (5%)	82 (95%)	86 (100%)	7 (11%)	63 (89%)	67 (100%)
2.3 be going to	1 (12.5%)	7 (87.5%)	8 (100%)	1 (25%)	4 (75%)	5 (100%)
(3) Ability						
3.1 can	0 (0%)	91 (100%)	91 (100%)	3 (5%)	62 (95%)	65 (100%)
3.2 could	0 (0%)	39 (100%)	39 (100%)	2 (4%)	48 (96%)	50 (100%)
รวม	27	288	315	28	232	260

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ารูปแบบการใช้กริยาช่วยบอกมาลาที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายและปรากฏในอัตราความถี่สูงสุดคือการใช้กริยาช่วยบอกมาลาที่ให้คำแนะนำ ลำดับรองลงมาคือการใช้กริยาช่วยบอกมาลาที่แสดงความเป็นไปได้ ลำดับที่สามคือการใช้กริยาช่วยบอกมาลาที่แสดงความสามารถ

รูปแบบการใช้กริยาช่วยบอกมาลา ทั้ง 3 รูปแบบข้างต้น มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้เวลาที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
- must รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			- must รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
1.1 must + base form	0	0	1.1 must + base form	0	0
- รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			- รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
1.1.1 must + to infinitive	2	100	1.1.1 must + to infinitive	5	100
* Sometimes we must to plan the future. (H14)			* I must to understand it and read it in one year. (L3)		
(Sometimes we must plan for the future.)			(I must understand it and read it within one year.)		
รวม	2	100	รวม	5	100
-should รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			-should รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
1.2 should + base form	7	58	1.2 should + base form	13	76
What should you do on holiday? (H7)			If I got it , I should keep it in the bank. (L10)		
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
1.2.1 should + to infinitive	2	17	1.2.1 should + to infinitive	0	0
* I should to take a bath and go to university. (H10)			-		
(I should take a bath and go to university.)			1.2.2 should + to + noun	0	0
1.2.2 should + to + noun	3	25	-		
* My friend and I should to home but we plan to Seacon to buy some presents. (H7)			1.2.3 should + be + to infinitive	4	24
(My friend and I should go home but we go to Seacon to buy some presents)			* I should be to speak fluently because I've studied English since I was a kid. (L6)		
			(I should speak fluently because I've studied English since I was a kid.)		
รวม	12	100	รวม	17	100

ตารางที่ 26 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้มาที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
- Would รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 would + base form If I were a popular singer, I would have a lot of money. (H12) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 would + past participle * If I were a popular singer, I would gone to Hollywood. (H15) 2.1.2 would + noun -	63	86	- Would รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 would + base form If I were a popular singer, I would be very rich. (L9) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 would + past participle - 2.1.2 would + noun * If I sang my song, I would children dance. (L5)	44	92
รวม	73	100	รวม	48	100
-Will รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.2 will + base form After I can speak Japanese, I will visit Japan. (H2) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 will + past form * If I had wings, I will flew. (H7) (If I had wings , I would fly.) 2.1.2 will + V-ing *If I come back to Thailand , I will teaching at my sister school. (H10) 2.1.3 will + to infinitive -	82	95	-Will รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.2 will + base form If I usually write English, I will write English very well. (L4) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 will + past form - 2.1.2 will + V-ing - 2.1.3 will + to infinitive * I will to keep money for buy note book that is expensive for me. (L3) (I will keep money to buy a notebook that is expensive for me.)	62	93

2.1.4 will + noun -	0	0	2.1.4 will + noun * I will a stomach ache. (L15) (I will have a stomach ache.)	2	3
รวม	86	100	รวม	67	100
- Be going to รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.3 be going to + base form These are my plans for the future and how I'm going to achieve them. (H1) รูปแบบที่เขียนจากภาษาเป้าหมาย 2.3.1 be going to + V-ing * I'm going to learning English conversation with tutor. (H15) (I'm going to learn English conversations with a tutor.)	7	87.5	- Be going to รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.3 be going to + base form I'm going to improve my English all the time. (L8) รูปแบบที่เขียนจากภาษาเป้าหมาย 2.3.1 be going + base form *They are going watch TV at home. (L10) (They are going to watch TV at home.)	3	75
รวม	8	100	รวม	4	100
- can รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.1 can + base form I like to go to school because I can see my friends there. (H3) รูปแบบที่เขียนจากภาษาเป้าหมาย 3.1.1 can + V-ing - 3.1.2 can + V-ing -	91	100	-can รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.1 can + base form I can speak French because I chose to learn French in high school. (L10) รูปแบบที่เขียนจากภาษาเป้าหมาย 3.1.1 can + past form * You can called me Nut. (L15) (You can call me Nut.) 3.1.2 can + V-ing Not only I but also my sister can cooking. (L4) (Not only I but also my sister can cook.)	62	95
รวม	91	100	รวม	65	100

ตารางที่ 26 ของภาษาในระหว่างในการใช้มาลา (ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.2 could + base form I could sing all English songs. (H1)	39	100	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.2 could + base form I wish I could read English fluently. (L8)	48	96
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.2.1 can + past participle	0	0	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.2.1 can + past participle * If I were married American, I could spoken English very good. (L14) (If I got married with an American, I could speak English very well.)	2	4
รวม	39	100	รวม	50	100

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่า การใช้กริยาช่วยบอกมาลาที่รูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายหลายรูปแบบและมีความถี่ในการปรากฏในจำนวนที่แตกต่างกันออกไปในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ผู้วิจัยพบรูปแบบที่เบี่ยงเบนในการใช้มาลาที่ปรากฏมากที่สุดคือการใช้ 'must' ซึ่งมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1 รูปแบบย่อย ได้แก่การใช้ 'must' ตามด้วย to-infinitive เช่นในประโยค * I must to understand it and read it in one year. (L3) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนอาจเกิดความสับสนในการใช้กริยาช่วยบอกมาลาระหว่างคำว่า 'have to' กับ 'must' จึงใช้กริยาช่วยบอกมาลาทั้ง 2 คำนี้รวมกันเป็น 'must to' สำหรับกริยาช่วยบอกมาลา ที่มีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายเป็นลำดับรองลงมาคือการใช้ 'would' ซึ่งมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1 รูปแบบย่อยได้แก่การใช้ 'would' ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ past participle เช่นในประโยค *If I were a popular singer , I would gone to Hollywood. (H15) การใช้กริยาที่อยู่ในรูปของ past participle กับ 'would' แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการวางนัยทั่วไปเกินเหตุในประโยคเงื่อนไข ที่ใช้กริยาช่วยบอกมาลา 'would' ในการแสดงผลของเงื่อนไขในสภาพที่ขัดต่อความเป็นจริงในประโยค ลำดับที่สามได้แก่การใช้ 'can' ซึ่งมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2 รูปแบบย่อย ได้แก่การใช้ 'can' ตามด้วยกริยาช่อง 2 (Past form) และตามด้วยกริยาเติม -ing เช่นในประโยค * You can called me Nut. (L15) และประโยค * Not only I but also my sister can cooking. (L4)

4.2.2.2.3 การใช้กริยาเอก

คำกริยา be, have , และ do ในภาษาอังกฤษเป็นกริยาเอก(Primary verb) เนื่องจากมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากคำกริยาอื่นๆ กล่าวคือคำกริยาทั้ง 3 คำนี้สามารถทำหน้าที่เป็นกริยาช่วย (auxiliary)ได้ และขณะเดียวกันก็สามารถทำหน้าที่เป็นกริยาหลัก ที่มีคุณสมบัติทางไวยากรณ์ทั้งกาล มาลา และวาก ประกอบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) Be

Be as a main verb : Ann is a happy girl.

Be as an auxiliary : 1)Ann is learning Spanish. (an aspect auxiliary)

2)Ann was awarded a prize. (a passive auxiliary)

2) Have

Have as a main verb : We don't have any money.

Have as an auxiliary: I have finished.

3)Do

Do as a main verb : He has done some really good essays.

Do as an auxiliary: She doesn't want to stay.

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาเอกของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

ในข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาเอกของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์กริยาเอกที่เป็นกริยาช่วย ส่วนกริยาเอกที่เป็นกริยาหลักนั้นผู้วิจัยจัดเป็นกริยาหลัก กริยาเอกที่เป็นกริยาช่วยได้แก่ be, have , do ปรากฏในอัตราความถี่แตกต่างกันออกไปโดยเรียงลำดับจากคำที่มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 ปริมาณของรูปแบบการใช้กริยาเอกที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเรียงลำดับจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุด

การใช้กริยาเอก	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมด ใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) Have as Aux.	7 (58%)	5 (42%)	12 (100%)	2 (22%)	7 (78%)	9(100%)
(2) Do as Aux	1 (4%)	26 (96%)	27 (100%)	3 (7%)	40 (93%)	43 (100%)
(3) Be as Aux.	10 (3%)	279 (97%)	289 (100%)	9 (4%)	213 (96%)	222 (100%)
รวม	18	310	328	14	260	274

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ารูปแบบการใช้กริยาเอก ที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายปรากฏในอัตราความถี่สูงสุดคือการใช้ have เป็นกริยาช่วย ลำดับรองลงมาคือการใช้ do เป็นกริยาช่วย ลำดับที่สามคือการใช้ be เป็นกริยาช่วย รูปแบบการใช้กริยาเอก มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 28

ตารางที่ 28 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาเอกที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) Have as Aux รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย			(1) Have as Aux รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		
1.1 have + past participle I've read magazines in English, but it's difficult to understand. (H9)	5	42	1.1 have + past participle I've studied English for 15 years. (L8)	7	78
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย			รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย		
1.1.1 have + been + past participle * I've been watched program English. (H6)	4	33	1.1.1 -	0	0
(I've watched an English program.)					
1.1.2 have + base form * I have never get bore when studying a language assignment. (H4)	2	17	1.1.2 have + base form * I have never watch programs in English. (L15)	1	11
(I have never got bored when studying a language assignment.)			(I have never watched programs in English.)		
1.1.3 have + been + V-es * I've been studies English for 15 years. (H6)	1	8	1.1.3 have + been + V-es * I've been studies English for 12 years. (L2)	1	11
(I've studied English for 15 years.)			(I've studied English for 12 years.)		
รวม	12	100	รวม	9	100

ตารางที่ 28 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาเอกที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ(ต่อ)

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(2) Do as Aux รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 do + base form I don't like to get up early to go to school. (H2) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 don't / didn't + past form * I can't remember grammar rules when I didn't used it. (H1) (I can't remember grammar rules when I didn't use it.) 2.1.2 don't + V-ing -	26	96	(2) Do as Aux รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 2.1 do + base form I don't have breakfast everyday. (L4) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 2.1.1 don't / didn't + past form * I like to study English but I didn't did well. (L5) (I like to study English but I didn't do well.) 2.1.2 don't + V-ing * My father's and uncle's are happy because they don't working. (L4) (My father and uncle are happy because they don't work.)	40	93
รวม	27	100	รวม	43	100
- Be as Aux รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.1 be + V-ing Mark and Sue are running in the park. (H1) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1.1 omit be * They ^ playing kite in the park. (H6) (They are flying a kite in the park.)	279	97	Be as Aux รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 3.1 be + V-ing A dog is following a cat near the lake. (L9) รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 3.1.1 omit be * Tom ^ riding on the bicycle near the tree. (L12) (Tom is riding on the bicycle near the tree.)	213	96
รวม	289	100	รวม	222	100

การใช้ กริยาเอก ซึ่งมีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายปรากฏในอัตราความถี่สูงสุดคือการใช้ have มีรูปที่เบี่ยงเบนคือมีการใช้ have been ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ past participle การใช้ have ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ base form และการใช้ have been ตามด้วยกริยาเติม -es รูปแบบที่เบี่ยงเบนเกี่ยวกับการใช้ have เป็นกริยาช่วยนี้ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เรื่องของการณัฏลักษณะสมบูรณ์ และพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงรูปคำกริยาหลัก การใช้ have been ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ past participle เช่น ในประโยค *I have been watched program English.(H6) เป็นการวางนัยทั่วไปเกินเหตุ คือผู้เรียนพยายามเปลี่ยนรูปกริยาที่ตามหลัง have ให้อยู่ในรูปของ past participle ทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยพบรูปแบบนี้มากในงานเขียนของกลุ่มสูง ส่วนการใช้ have ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ base form และการใช้ have been ตามด้วยกริยาเติม -es แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เรื่องของการณัฏลักษณะสมบูรณ์เช่นกัน แต่ยังไม่สามารถผันรูปกริยาที่ตามหลัง หลัง have ให้อยู่ในรูปของ past participle ได้

สำหรับรูปแบบที่เบี่ยงเบนที่ผู้วิจัยพบเป็นลำดับรองลงมาคือการใช้ do คือมีการใช้ do/didn't ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ past form ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การใช้กริยาช่วย do แต่เกิดการวางนัยทั่วไปเกินเหตุในการที่จะแสดงกาล เช่นในประโยค *I didn't remember grammar rules when I didn't used it. (H1) มีการแสดงกาลทั้งกริยาช่วยและกริยาหลัก ส่วนรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่พบเป็นลำดับที่สามคือ การใช้ be ทั้งที่เป็นกริยาหลัก และกริยาช่วย รูปแบบที่เบี่ยงเบนที่พบส่วนใหญ่คือการละ be เช่นในประโยค * They ^ playing kite in the park. (H6) รูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าคำกริยา be มีความหมายไม่เด่นเท่าคำกริยา 'playing'

4.2.2.3 รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของบุพบทวลี

ในภาษาอังกฤษบุพบทวลีคือวลีที่ประกอบด้วยบุพบท กับนามทำหน้าที่ขยายความและเป็นหน่วยภาษาที่ปรากฏก็ได้ เช่น ประโยค He is walking his dog in the garden. วลีที่ขีดเส้นใต้ นี้คือบุพบทวลี ซึ่งประกอบด้วยบุพบท in กับนามวลี the garden บุพบทวลีนี้ ถ้าไม่ปรากฏก็ไม่ทำให้ใจความสำคัญของประโยคผิดไปแต่อย่างใด บุพบทส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษใช้แสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของเวลา สถานที่ วัตถุประสงค์ และอื่นๆ คำบุพบทที่ใช้บ่งเวลาในภาษาอังกฤษ เช่น about, after, at, by เป็นต้น ส่วนบุพบทที่ใช้บ่งสถานที่ เช่น about, from, on, in, over บ่งบอกวัตถุประสงค์หรือสาเหตุ เช่น according to, due to เป็นต้น

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้บุพบทวิของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

ในข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้บุพบท โดยเรียงลำดับจากรูปที่มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 ปริมาณของรูปแบบการใช้บุพบทวิที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

การใช้บุพบท วิ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบ ทั้งหมดใน กลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรง กับภาษา เป้าหมาย		รูปแบบที่ เบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ ตรงกับ ภาษา เป้าหมาย	
(1) Prep + NP	13(2%)	799 (98%)	812 (100%)	20 (3%)	659(97%)	679 (100%)
รวม	13	799	812	20	659	679

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ากลุ่มสูงใช้บุพบทวิในจำนวนที่มากกว่ากลุ่มต่ำ ผู้วิจัยพบรูปแบบการใช้บุพบทวิที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายน้อยกว่าที่พบในกลุ่มต่ำ รูปแบบของภาษาในระหว่างด้านวากยสัมพันธ์ของบุพบทวิประกอบด้วยรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย และรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย มีรายละเอียด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 30

ตารางที่ 30 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้พบทวลี ที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) Prep รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 Prep + NP I get up at 7.30 . (H1)	799	98	(1) Prep รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 Prep + NP Bob and Toim were riding on their bicycles. (L1)	659	97
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 omit prep * I have to study ^ 2.30 hours. (H9) (I have to study for 2.30 hours.)	2	0.25	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 omit prep *When I live a dorm, I watch TV and play badminton with my friend. (L4) (When I live in a dorm ,I watch TV and play badminton with my friend.)	5	0.7
1.1.2 prep + base form * I practice English by watch English program. (H4)	1	0.25	1.1.2 prep + base form	0	0
1.1.3 wrong prep * I play internet on the evening. (H3) (I play the internet in the evening.)	7	1	1.1.3wrong prep * People come to at the park in weekend. (L15) (People come to the park on weekend.)	6	1
1.1.4 prep + prep * If I had wings ,I would go to around the world. (H8)	1	0.25	1.1.4 prep + prep *because I'm not sure with about grammar. (L2) (.....because I'm not sure about grammar.)	5	0.7
1.1.5 overuse of prep *So I go to school by my own car or take a bus for sometimes. (H1) (So I go to school by my own car or take a bus sometimes.)	2	0.25	1.1.5 overuse of prep * I read magazines in sometimes. (L14) (I read magazines sometimes.)	4	0.6
รวม	812	100	รวม	679	100

จากรูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้บุพบทวลีในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจะเห็นว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายได้แก่การละคำบุพบท การใช้บุพบทตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ base form การเลือกใช้บุพบทผิด และการใช้บุพบทเกินเหตุ

4.2.2.4 รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่

ในการวิเคราะห์รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายและรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายของคำๆนั้น ส่วนคำที่ไม่มีรูปที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายผู้วิจัยไม่บันทึก ทั้งนี้จากข้อมูลงานเขียนจำนวน 300 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ซึ่งพบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

รูปแบบของภาษาในระหว่างด้านวากยสัมพันธ์ของการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ประกอบด้วยรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย ซึ่งปรากฏในอัตราความถี่ที่แตกต่างกัน ดังที่ปรากฏในตารางที่ 31

ตารางที่ 31 ปริมาณของรูปแบบการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

การใช้หน่วยสร้างการมีอยู่	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มสูง	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)		รูปแบบที่พบทั้งหมดในกลุ่มต่ำ
	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย		รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย	รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย	
(1) There + be	6 (16%)	31 (84%)	37 (100%)	7 (23%)	24 (77%)	31 (100%)
รวม	6	31	37	7	24	31

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ากลุ่มสูงใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ในจำนวนที่มากกว่ากลุ่มต่ำ ผู้วิจัยพบรูปแบบการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในอัตราความถี่ใกล้เคียงกับที่พบในกลุ่มต่ำ รูปแบบของภาษาในระหว่างด้านวากยสัมพันธ์ในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ประกอบด้วยรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย มีรายละเอียด ดังที่ปรากฏในตารางที่ 32

ตารางที่ 32 รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่

รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มสูง)	ความถี่	ร้อยละ	รูปแบบของภาษาในระหว่าง (กลุ่มต่ำ)	ความถี่	ร้อยละ
(1) There be รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 There + be There are many people in the park. (H8)	31	84	(1) There be รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย 1.1 There + be There are so many activities. (L10)	24	77
รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 have + NP *Have many students in this school. (H13) (There are many students in this school.)	6	16	รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1.1.1 have + NP *In the river have a duck. (L10) (There is a duck in the river.)	7	23
รวม	37	100	รวม	31	100

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำคือการใช้กริยา Have กับนาม เช่นในประโยค *In the river have a duck. (L10) ซึ่งเหมือนกับในภาษาไทยที่ใช้ คำกริยา มี + นาม ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนนี้เกิดจากการถ่ายโอนภาษา คือใช้รูปแบบในภาษาที่หนึ่งในการเรียนภาษาที่สอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่ารูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างที่พบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ประกอบด้วยรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายซึ่งมีจำนวนมากกว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายด้านหน่วยคำเกิดจากการวางนัยทั่วไปเกินเหตุเนื่องจากรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนคำนามเอกพจน์เป็นพหูพจน์ในภาษาอังกฤษ ส่วนรูปแบบที่เบี่ยงเบนด้านวากยสัมพันธ์เกิดจากปัจจัยหลัก 2 ประการ คือ การถ่ายโอนภาษา และการวางนัยทั่วไปเกินเหตุ